

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

53

ΤΖΕΚΥΛ

Ὁ Κτηνάνθρωπος,

ΕΛ ΓΚΡΕΚΟ Ὁ Ἑλληνας
ὑπεράνθρωπος

Τζέκυλ ο Κτηνάνθρωπος

‘Η ...Αταξία του Τζέκυλ!

Ο ΚΟΝΤΟΣΤΟΥΠΗΣ ό κωμικός νάνος με τη γελοία μύτη και τó χαζό χαμόγελο, κόβει βόλτες μέσα στον κήπο του σπιτιού των Υπερανθρώπων. Τό πρόσωπό του έχει πάρει μία παράξενη έκφρασι, καθώς με την άκρη του ματιού του παρακολουθεί τόν Τζέκυλ, τó πιθηκάκι, πού ό νάνος είχε κληρονομήσει μετá τó θάνατο τής Φάουστας (*).

(*) Διότασε τó τεύχος 51, πού έχει τόν τίτλο: «‘Η Φλεγόμενη Λίμνη».

‘Ο Τζέκυλ περπατάει ανάμεσα στους θάμνους του κή-

που, με τó μούτρο του ζαρωμένο και τά μάτια του γεμάτα στοχασμούς. Πότε - πότε σταματάει, γράφει με τó δάχτυλό του μερικούς αριθμούς πάνω στη λεπτή άμμο πού είναι στρωμένη στα μονοπάτια του κήπου κι’ έπειτα συνεχίζει τó δρόμο του άφηρημένος.

«Κάτι μαγειρεύει τó παλιο πιθηκάκι!, σκέπτεται ό Κοντοστούπης. Κάποια ζαβολιά θά κάνει πάλι! Θα τόν παρακολουθήσω και...»

‘Ο Τζέκυλ κατευθύνεται τώρα πρós τó σπίτι. ‘Ο Κοντοστούπης τόν αφήνει νά μπη μέσα κι’ έπειτα μπαίνει κι’ αυτός.

Προλαβαίνει νά δη τόν Τζέκυλ νά άνεβαίνει στο έπά-

νω πάτωμα, όπου βρίσκεται το εργαστήριο του Έλ Γκρεκ, του ξακουστού Έλληνα Υπερανθρώπου και μεγαλύτερου εφευρέτη του κόσμου.

«Τι πηγαίνει να κάνη εκεί ο Τζέκυλ; αναρρωτιέται ο νάνος. Ο Έλ Γκρεκ ο, ή Άστοαπή ο γιός τους ο Υπερέλληνας κι' ο Τσιπιτσιπί, λείπουν! Έχουν πάει στο μουσείο, για να δη' ο γιός του Έλ Γκρεκ ο διαφορά πράγματα και να μορφωθῆ! Καλά τὸ κατάλαβα ἐγὼ ὅτι τὸ πιθηκάκι μαγειρεύει κάποια βρωμοδουλειά!...»

Κρατώντας τὴν ἀνάσα του καὶ μὲ τὸ πρόσωπο γεμάτο πονηριὰ καὶ... βλακεία, ὁ Κοντοστούπης ἀνεβαίνει τὴ σκάλα πατώντας στὶς ἄκρες τῶν ποδιῶν του.

Φτάνει στὸ ἐπάνω πάτωμα καὶ πλησιάζει στὴ μισάνοιχτη πόρτα τοῦ εργαστηρίου τοῦ Έλληνα.

Προβάλλοντας τὸ κεφάλι του βλέπει τὸν Τζέκυλ νὰ πηγαίνσ'ερχεται μέσα στὸ ἐργαστήριο σκαρφαλώνοντας σὲ ράφια καὶ κατεβάζοντας μπουκαλάκια μὲ διάφορα χημικὰ ὑγρά.

Ἐπειτα τὸν βλέπει νὰ κάθεται χάμω, ἀραδιάζοντας τὰ μπουκαλάκια μπροστά του καὶ ἀδειάζοντας λίγο ὑγρὸ ἀπὸ τὸ καθένα μέσα σὲ μιὰ μεγάλη γυάλινη κούπα.

Τὸ μίγμα πὺ ἀσχηματίζεται ἔτσι μέσα στὴν κούπα θγάζει ἀτμούς καὶ μικρὲς

κοκκινωπὲς φλόγες, πὺ φωτίζουν παράξενα τὸ μούτρο τοῦ Τζέκυλ καὶ καθρεφτίζονται μέσα στὰ ματάκια του, πὺ ἀστράφτουν διαβολικὰ.

Ὁ Κοντοστούπης παρακολουθεῖ τὴ σκηνὴ αὐτὴ μὲ ἀνοχτὸ τὸ σπῶμα.

«Θὰ τὴν πῶν τὸ παλιοπιθηκάκι!, σκέπτεται. Θὰ ζεματιστῆ για νὰ μάθη νὰ κάνη ἄλλες φορὲς τέτοιες ἀταξίες!»

Ὁ Τζέκυλ σηκώνει τὴν κούπα. Οἱ φλόγες ἔχουν σθῆσει τώρα καὶ οἱ ἀτμοὶ ἔχουν πάψει νὰ θγαίνουν. Τὸ ὑγρὸ ἔχει γίνεϊ καθαρὸ σὰν νεράκι ἀπὸ πηγὴ!

Τὸ μυστηριώδες πιθηκάκι μένει για μιὰ - δυὸ στιγμὲς ἀκίνητο, κυττάζοντας τὴν κούπα. Ἐπειτα, λέει: μὲ τὴ βραχνὴ φωνὴ του. (*):

—Στὴν ψυχὴ τῆς Φάουστας ὅπου κι' ἀν βρίσκεται!

Καὶ μὲ μιὰ ἀπότομη κίνηση ἀδειάζει στὸ στόμα του τὸ περιεχόμενο τῆς κούπας, πρὶν ὁ Κοντοστούπης προλάβῃ νὰ ἐπεμβῆ καὶ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ!

Καὶ τότε ἐπακολουθεῖ μιὰ σκηνὴ, πὺ ὁ Κοντοστούπης θὰ θυμάται ὡς τὴν ἡμέρα τοῦ θανάτου του.

Τὸ πιθηκάκι ἀφήνει ἕνα οὐρλιαχτὸ, πὺ ἂν μπορούσε νὰ ξυπνήσῃ ἀκόμα καὶ νεκρὸς! Τὸ κορμί του τινάζε-

(*) Ὁ Τζέκυλ μιλάει σὰν ἀνθρώπος. Τοῦ ἔμαθε νὰ μιλάει ἡ Φάουστα, ἕνας ἀπὸ τοὺς πρὶν τρομεροὺς ἐχθρούς, πὺ γνώρισε πρὶν ὁ κόσμος.

τα· δυό μέτρα ψηλά, κάνει δυό στριφογυριστές τούμπες στον αέρα ξαναπέφτει, τινάζεται πάλι ψηλά, διαγράφει ένα ημικύκλιο βροντάει πάνω σ' ένα τοίχο γκρεμίζοντας μερικά ράφια μαζί με τα μπουκαλάκια τους και στο τέλος σωριάζεται· χάμω!

Τὰ μάτια του Τζέκυλ πᾶνε νὰ πεταχτοῦν ἀπὸ τὶς κόγχες τους. Τὸ στήθος του ἀνεβοκατεβαίνει με ταραχὴ καὶ ἡ ἀνάσα του βγαίνει σπασμωδικὰ ἀπὸ τὸ στόμα του.

Ἔπειτα ἐνῶ ὁ Κοντοστούπης τὸν κυττάζει κατὰπληκτος μὴν τολμώντας νὰ πιστέψῃ στὰ μάτια του, ὁ Τζέκυλ σηκώνεται μ' ἕνα σατανικὸ χαμόγελο στὸ πρόσωπό του.

Ὁ Κοντοστούπης πηγαίνει κοντὰ του καὶ τὸν πιάνει ἀπὸ τὸ αὐτί!

— Βλέπεις τὶ κόντεψες νὰ πάθῃς Τζέκυλ; τοῦ λέει ἀύστηρά. Παρὰ λίγο νά... Ἄγιοι Πάντες!

Ἡ Μεταμόρφωσι!

Ο ΤΖΕΚΥΛ παθαίνει μιὰ ἀλλόκοτη καὶ καταπληκτικὴ μεταμόρφωσι.

Ἀρχίζει νὰ μεγαλώνῃ! Ψηλώνει, ψηλώνει ψηλώνει ἐνῶ οἱ ὦμοι του γίνονται πιὸ πλατεῖς καὶ τὰ μπράτσα του πιὸ χοντρά καὶ πιὸ μακριά!

Μέσα σὲ λίγες στιγμές, ὁ μικρόσωμος Τζέκυλ τὸ πιθηκάκι, φτάνει τὸν Κοντοστούπη στὸ μπῆθι καὶ τὸν ξεπερ-

νάει, ἐξακολουθώντας νὰ ψηλώνῃ καὶ νὰ μακραίνῃ καὶ νὰ φαρδαίνῃ, ὥσπου γίνεται ἕνας πανυψηλὸς γίγαντας ἐπὶ μεγάλος καὶ πιὸ μυώδης ἀπὸ τὸν Ὑπεράνθρωπό!

Ὁ Κοντοστούπης σταυροκοπιέται κάνοντας μερικά θήματα πίσω, μετὸ πρόσωπο χλωμὸ καὶ τὰ μάτια πεταγμένα ἀπὸ τὶς κόγχες τους.

— Χρι... Χριστουλάκη μου! τραυλίζει τρέμοντας. Τὶ εἶναι αὐτὸ ποῦ βλέπουν τὰ μάτια μου; Τζέκυλ! Τζεκυλάκι μου! Μὴ μοῦ κάνῃς τέτοια ἀστεία καὶ πάθω συγκοπή! Ξανάγινε μικρούλης καὶ χαριτωμένος ὅπως ἦσον πρὶν! Τὸ μπῆθι αὐτὸ δὲ σοῦ πάει καθόλου! Γίνε πάλι μικρούλης κι' ἔλα νά... καθήσῃς στὰ γόνατά μου! Ὡχ ἡ καρδούλα μου!

Ἀπὸ τὸ στήθος τοῦ γίγαντιου Τζέκυλ ξεπηδάει ἕνα γέλιο τόσο ἄγριο καὶ βροντερό, ὥστε ὁ νάνος παραπατάει ζαλισμένος.

— Χά, χά, χά, χά!, κάνει ὁ Τζέκυλ. Ἦρθε ἐπιτέλους ἡ ὥρα, ἡ μεγάλη ὥρα ποῦ μοῦ εἶχε ἄλλοτε ὑποσχεθῆ ἡ Φάουστα! Ὅταν ἡ κόρη τοῦ μεγάλου Φάουστ με πρωτοπῆρε στὰ χέρια της ἤμουν ἕνα πιθηκάκι σὰν ὅλα τ' ἄλλα. Κατάρθωσε ὁμως αὐτὴ νὰ μοῦ δώσῃ μυαλὸ ἀνθρώπου καὶ μάλιστα μυαλὸ γεμάτο μεγαλοφυΐα καὶ μιλιὰ ἀνθρώπου καὶ συγχρόνως νὰ σταλάξῃ στὴν ψυχὴ μου ἕνα ἀπέραντο μῖσος γιὰ τοὺς ἀνθρώπους! «Ἐσὺ μοῦ εἶπε ἡ

Φάουστα, είσαι η έλπίδα του Κακού! Θάρρη μιὰ μέρα πού θα κατορθώσεις να αναλάβεις έσύ τον πόλεμο έναντίον της 'Ανθρωπότητας! Θα γίνης μιὰ μέρα ο πιό τρομερός έχθρος πού γνώρισε ποτέ ο κόσμος!» Και να πού η προφητεία της Φάουστας δηγίκε αληθινή! Με το μυαλό πού ατύπη μου χάρισε, κατάφερα να κατασκευάσω ένα φάρμακο πού μ' έκανε γίγαντα και μου έδωσε τρομακτική δύναμη και άντοχη! Είμαι δυνατός πιό δυνατός από κάθε

Δάκρυα κυλούν από τα μάτια του νάνου...

άλλο άνθρωπο, ακόμα κι από τον ίδιο τον 'Υπεράνθρωπο, πού κοιμάται τώρα έναν άξύπνητο ύπνο (*)! Κύτταξε!

Και, μπροστά στον κατάπληκτο και πανικόβλητο Κοντοστούπη σηκώνει την όγκώδη γροθιά του και χτυπάει τον τοίχο. "Ένα μεγάλο μέρος του τοίχου καταρρέει και μιὰ πλατειά τρύπα σχηματίζεται!

— Παναγίτσα μου!, κάνει ο νάνος Τζέκυλ! "Άφησε τ' άστεία, πουλάκι μου, και γίνε πάλι...

— Σκασμός!, βρυχάται ο γίγαντας. Το μόνο ελάττωμά μου είναι ότι δεν μπορώ να πετώ σαν τους 'Υπεράνθρωπους. Δεν πειράζει όμως. Πολύ εύκολα θα κατασκευάσω μιὰ πτητική συσκευή σαν του 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο και τότε...

Πλησιάζει προς το παράθυρο. 'Εκεί σταματάει και συνεχίζει:

— Φεύγω τώρα Κοντοστούπη! Φεύγω για να ξαναγυρίσω σε λίγο και να αρχίσω την επίθεσι! Να πής στον

(*) 'Ο 'Υπεράνθρωπος κι' ο Κεραυνός, προσβεβλημένοι από κάτι δηλητηριώδεις αναθυμιάσεις, έχουν βυθιστή σ' ένα ληθαργικό ύπνο πού μοιάζει με θάνατο! Για να τους προστατεύση ο 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο τους έχει κλείσει μέσα σ' ένα ασάλονο σπιτάκι στο βάθος του κήπου των 'Υπεράνθρώπων! 'Η 'ΙΕΛ σα είναι κλεισμένη με τον άντρα της και τον γυιό της περιμένοντας να ξυπνήσουν!

Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο, στην Ἀστραπή καὶ στὸν Ὑπερέλληνα ὅτι ὁ Τζέκυλ κηρύσσει τὸν πόλεμο ἐναντίον τους καὶ ἐναντίον ὀλόκληρης τῆς Ἀνθρωπότητας!

Καὶ μ' ἓνα ἀπίστευτο πῆγμα βρίσκεται κάτω στὸν κῆπο.

Ὁ Κόντοστούπης, μὲ τὴν ψυχὴ στὸ στόμα τρέχει στὸ παράθυρο καὶ κυττάζει κάτω. Δὲ βλέπει πουθενὰ τὸ πιθηκάκι πού ἔγινε γίγαντας! Ὁ Τζέκυλ ὁ νέος ἐχθρὸς τῶν ἀνθρώπων ἔχει ἐξαφανιστῆ!

—Μήπως τὰ ὄνειρεύτηκα; μουρμουρίζει ὁ νάνος. Τὰ ὄνειρεύτηκα ὅλα αὐτά, σίγουρα! Μά... πάλι αὐτὴ ἡ τρύπα στὸν τοῖχο; Ποῖδς τὴν ἀνοίξε; Παναγίτσα μου! Δὲν ἦταν ἓνα ὄνειρο αὐτὸ πού εἶδα! Ὁ Τζέκυλ μου τὸ χαϊδεμένο μου πιθηκάκι, ἔγινε ἓνας ἐχθρὸς τοῦ κόσμου, ἓνας ἐχθρὸς μου! Θὰ ξαναγυρῆ καὶ θὰ ἀρχίσῃ τὸν πόλεμο ἐναντίον μας! Βάστα, καρδιά μου, στὴν ἀβάσταχτη αὐτὴ λύπη! Ὁχοῦσου!

Καὶ ὁ καμμένος ὁ νάνος ξεσπάει σὲ κλάματα!...

Τὸ Πράσινο Φῶς

ΕΧΟΥΝ περάσει μερικοὶ μῆνες. Ὁ Κόντοστούπης ἔχει παρηγορηθῆ σχεδὸν γιὰ τὴν ἐξαφάνισι καὶ τὴν τρομερὴ μεταβολὴ τοῦ Τζέκυλ. Ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο ἔχει ἐπανεπιλημμένως προσπαθῆσι νὰ ἀνακαλύψῃ πού βρίσκεται ὁ Τζέκυλ

— Μή, καλοὶ μου κύριοι! Μὴ μὲ σκίσετε στὰ δύο!

μὲ τὴ Συσκευὴ τῆς Τηλεπαθείας, μὰ δὲν μπόρεσε νὰ δῆ τὴν εἰκόνα του στὴν ὀθόνη τῆς συσκευῆς (*).

—Περίεργο!, μουρμουρίζει. Ἡ ὁ Τζέκυλ πέθανε ἀπὸ

(*) Ἡ Συσκευὴ Τηλεπαθείας εἶναι μιὰ ἐφεύρεσι τοῦ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο, μὲ τὴν ὁποία μπορεῖ κανεὶς νὰ δῆ ἓνα πρόσωπο ἀπὸ μακριὰ καὶ νὰ διαβάσῃ τὴ σκέψι του. Ἡ συσκευὴ αὐτὴ ἦταν ἓνα ἀπὸ τὰ τρομερώτερα ὄπλα τοῦ Ἑλλήνα Ὑπερανθρώπου στὸν πόλεμό του ἐναντίον τῆς Φάουστας,

τὸ φάρμακο πού λές πὼς ἤπιε, Κονοστούπη ἢ εἶναι πολὺ πιὸ ἐξυπνος ἀπὸ τὸν Φάουστ καὶ τὴ Φάουστα καὶ βρῆκε τὸν τρόπο νὰ ἐξουδετερώσῃ ἐντελῶς τὴ συσκευή μου! Τὸ μέλλον θὰ τὸ δείξῃ αὐτό!

— Ἐπισκέφθηκες τὸν Ὑπεράνθρωπο καὶ τὸν Κεραυνὸ μέσα στὸ ἀτσάλινὸ σπίτι, πατέρα; ρωτᾷ. ὁ μικρὸς Ὑπερέλληνας.

Τὸ ὄμορφο πονηρὸ μουτράκι τοῦ παιδιοῦ εἶναι γεμάτο ἀγωνία καὶ τὰ ἐξυπνα ματάκια του ἀστράφτουν ἀνυπόμονα, καθὼς περιμένει τὴν ἀπάντησι τοῦ πατέρα του.

— Ναιί! ἀπαντᾷ. ὁ Ἕλληνας. Κι' ἐγὼ εὐχάριστα νέα νὰ σὰς πῶ! Ὁ Κεραυνὸς ἔχει ἀνακτήσει τὸ χρῶμα του καὶ δὲν εἶναι μακρὰ ἢ μέρα πού θὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὸν ὕπνο αὐτοῦ πού μοιάζει μὲ θάνατο! Ὁ Ὑπεράνθρωπος θὰ ἀργήσῃ κάπως περισσότερο νὰ συνέλθῃ γιατί ὁ ὄργανισμὸς του ἔχει ἀπορροφήσῃ πιὸ πολλὰς δηλητηριώδεις ἀναθυμιάσεις!

... Τὴν ἴδια στιγμή, στὴ ζούγκλα τῆς κεντρικῆς Ἀφρικῆς συμβαίνουν ἀλλόκοτα πράγματα.

Κάτω ἀπὸ τὰ τεράστια δέντρα μὲ τοὺς ὀγκώδεις κορμούς καὶ τὰ πανύψηλα θεώρατα κλαδιά, εἶναι συγκεντρωμένο ἓνα μεγάλο πλήθος ἀπὸ γορίλλες.

Στέκονται ὅλοι ἀσάλευτοι καὶ σιωπηλοὶ κυττάζοντας μιὰ παράξενη μορφή, ἓνα περίεργο ὄν, πού στέκεται πᾶ-

νω στὸν κορμὸ ἑνὸς πεσμένου δέντρου.

Ἡ μορφή αὐτὴ εἶναι ἓνα εἶδος γίγαντα. Εἶναι κάτι ἀνάμεσα στὸ γορίλλα καὶ στὸν ἄνθρωπο. Εἶναι τριχωτὸς ὄχι ὅμως ὅσο ἓνας γορίλλας καὶ τὸ πρόσωπό του μοιάζει μὲ πρόσωπο πρωτόγονου ἀνθρώπου, μολονότι τὰ μάτια του καὶ ἡ ἐκφρασί του προδίδουν μιὰ καταπληκτικὴ καὶ συγχρόνως σατανικὴ ἐξυπνάδα.

Εἶναι παράξενα ντυμένος, μ' ἓνα εἶδος φράκου! Στὸς ὤμους του κυματίζει μιὰ μικρὴ μπερτα. Τὰ μαλλιά του εἶναι ἀναστατωμένα.

Ἄν τὸν ἐβλεπε ὁ Κονοστούπης θὰ φώναζε:

— Πα... Παναγίτσα μου! Ὁ... Τζέκυλ!

Ὁ Τζέκυλ μιλάει. Μιλάει στὴ γλῶσσα τῶν γοριλλῶν! Λέει στὰ ἀνθρωποειδῆ ὄντα τῆς ζούγκλας:

— ὦ γορίλλες! Ἦρθε ἡ ὦρα τῆς μεγάλης ἐπιθέσεως! Ἡ φυλὴ τῶν γοριλλῶν εἶναι προωρισμένη νὰ ἀρπάξῃ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τὴν κυριαρχία τῆς Γῆς καὶ νὰ κυβερνήσῃ τὸν κόσμον! Θὰ ὑποδουλώσουμε τοὺς ἀνθρώπους καὶ θὰ κάνουμε ὀλόκληρο τὸ ζωικὸ βασίλειον νὰ δηλώσῃ ὑποταγὴ σὲ μᾶς! Ἦρθε ἡ ὦρα, ὦ γορίλλες!

Ἐνας ἀπὸ τοὺς γορίλλες, ἓνα γιγάντιο κτήνος μὲ τεράστια χοντρά μπράτσα, κάνει ἓνα βῆμα μπροστὰ καὶ κουνᾷ ἀμφίβολα τὸ κεφάλι του.

— Αὐτὰ πού λέει, ὁ γορίλλας αὐτὸς μὲ ρούχα ἀνθρώ-

που, λέει στους άλλους γορίλλες είναι άνοησιές! Δεν μπορούμε εμείς να νικήσουμε τους ανθρώπους! Έχουν ραβδιά που βγάζουν φωτιά και σκοτώνουν και ζούν έξω από τη ζούγκλα! Η ζούγκλα είναι η μάνα μας και το σπίτι μας και, αν φύγουμε από δω, θα πεθάνουμε όλοι!

Γυρίζει έπειτα στον Τζέκυλ και προσθέτει:

—Είσαι ένας ψεύτης και σε προκαλώ σε πάλη! Όποιος νικήση θα οδηγήση όπως αυτός θέλει τη φυλή των γορίλλων!

Στο πρόσωπο του Τζέκυλ, χαράζεται ένα διαβολικό χαμόγελο.

Καθώς ο άλλος γορίλλας προχωρεί προς το μέρος του απειλητικά, τα μάτια του Τζέκυλ καρφώνονται επάνω του. Από τα σκοτεινά βάθη τους ξεπηδάει ένα πρασινωπό φως και τυλίγει τον γορίλλα.

Την ίδια στιγμή ένα υπόκωφο βογγητό βγαίνει από το στήθος του ζώου, ένα βογγητό πόνου και άπογνώσεως.

Σταματάει και στέκεται εκεί σαστισμένο, λικνίζοντας το κορμί του μπρός πίσω και πιάνοντας με τα τριχωτά χέρια του το κεφάλι του.

Από τα σκοτεινά μάτια του Τζέκυλ ξεπηδάει πάλι το πρασινωπό φως και τυλίγει τον γορίλλα. Το ζώο βογγάει πάλι ανατριχιαστικά φέρνοντας τα χέρια του στο στήθος του.

Κάνει να όρμηση έναντιον

του Τζέκυλ, μα δεν μπορεί. Το μυστηριώδες πρασινωπό φως τον τυλίγει για τρίτη φορά. Τα γόνατά του λυγίζουν και ο μεγάλος γορίλλας σωριάζεται χάρω νεκρός.

Ο Τζέκυλ γυρίζει θριαμβευτικά προς τ' άλλα ζώα.

— Βλέπετε; φωνάζει. Τον ένίκησα χωρίς καν ν' άπλώσω τα χέρια μου πάνω του! Έχω δίκιο, λοιπόν, και πρέπει όλοι να με ακολουθήσετε! Άκούστε; Σας μιλάει ο άρχηγός σας, ο Τζέκυλ! Άκούτε;

— Άκούμε, Τζέκυλ!, άπαν τούν όλοι οί γορίλλες μαζί.

— Έλάτε τώρα κοντά μου ένας - ένας!, λέει ο Τζέκυλ. Θα σας δώσω να πιήτε κάτι που θα σας κάνει πολύ πιό δυνατούς και έντελούς άνθρώπους στα όπλα των ανθρώπων! Πλησιάστε ένας - ένας.

Υπάκουα, οί γορίλλες μπαίνουν στη γραμμή και πηγαίνουν κοντά στον Τζέκυλ, που τους δίνει να καταπιούν από ένα μεγάλο κίτρινο χάπι...

Στρατιά Γορίλλων

ΛΙΓΕΣ μέρες άργότερα, ένα πολύ μεγάλο καράδι μπαίνει στο λιμάνι της Νέας Υόρκης και διπλωρώνει άπαιλά στην προκυμαία.

Πριν καν πέσουν οί άγκυρες και πριν οί υπάλληλοι του λιμανιού άνεθούν για να έξετάσουν τα χαρτιά του πλοίου, μέσα από τ' άμπάρι

τού καραβιού ξεπηδούν εκατοντάδες μεγάλοι γορίλλες και βγαίνουν όρμητικά στην προκυμαία!

Έπικεφαλής τους είναι ο Τζέκυλ!

Οι γορίλλες συγκεντρώνονται στην προκυμαία, σχηματίζουν μια φάλαγγα κατά τετράδες και προχωρούν μέσα στους δρόμους της πόλεως, σαν ένα κανονικό στρατεύμα.

Οι διαβάτες κυττάζουν για μερικές στιγμές κατάπληκτοι τους άπροσδόκητους αυτούς επιδρομείς κι' έπειτα τὸ βάζουν στὰ πόδια πανικόβλη-

Τὰ μπράτσα τού Κεραυνού ἀρπάζουν τὸν Τζέκυλ ἀπὸ τὸ λαιμό

τοί, οὐρλιάζοντας ἀπὸ τὸν τρόμο.

Οἱ δρόμοι ἀδειάζουν στὰ μέρη ἀπ' ὅπου περνοῦν οἱ γορίλλες τοῦ Τζέκυλ. Ἀκόμα καὶ τὰ αὐτοκίνητα σταματοῦν καὶ οἱ σωφὲρ τὰ ἐγκαταλείπουν τρέχοντας νὰ σωθοῦν σὰν τρελλοί.

Ὁ στρατὸς τῶν γορίλλῶν, ὀδηγούμενος πάντα ἀπὸ τὸν Τζέκυλ, μπαινὶ τώρα σὲ μιὰ πλατεία λεωφόρο καὶ προχωρεῖ πρὸς ἕνα μεγάλο κτίριο. Εἶναι τὸ Δημαρχεῖο καὶ τὸ Κυβερνεῖο, ὅπου μένουν ὁ Δήμαρχος τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ ὁ Κυβερνήτης ὀλόκληρης τῆς Πολιτείας!

Μπροστὰ στὸ κτίριο εἶναι συγκεντρωμένο ἕνα μεγάλο ἀπόσπασμα ἀστυνομικῶν. Εἶναι: ὀπλισμένοι μὲ αὐτόματα κι' ἔχουν τὶς κάννες τῶν ὀπλῶν τους στραμμένες πρὸς τοὺς γορίλλες, ποὺ πλησιάζουν.

— Σταματήστε!, φωνάζει ὁ ἐπικεφαλῆς τῶν ἀστυνομικῶν. Σταματήστε ἄλλοιῶς θὰ πυροβολήσουμε!

Ἀπὸ τὸ στήθος τοῦ Τζέκυλ βγαίνει ἕνα σαρκαστικὸ γέλιο. Χωρὶς νὰ πάση νὰ θαδίση, ἀπὸ τὰ μάτια του ξεπηδάει τὸ ἀλλόκοτο ἐκεῖνο πρᾶσινωπὸ φῶς καὶ λούζει τὸν ἀρχηγὸ τῶν ἀστυνομικῶν.

Αὐτὸς φέρνει τὰ χέρια του στὸ κεφάλι, βογγάει μὲ ἀπόγνωσι: καὶ πόνο καὶ σωριάζεται χάμω νεκρός!

Οἱ ἀστυνομικοὶ πιέζουν τὶς σκανδάλες τῶν αὐτομάτων τους καὶ ὁ ἀέρας γεμίζει κρό-

τούς και λάμπεις.

Οί σφαίρες χτυπούν τούς γορίλλες και τόν Τζέκυλ στο στήθος και στο κεφάλι, μα κα νένας τους δέν πέφτει χάμω! Συνεχίζουν τὸ δρόμο τους, σὰ νὰ μὴ συνέβη τίποτα!

Φτάνουν κοντὰ στοὺς ἀστυνομικούς, πού ἐξακολουθοῦν νὰ πυροβολοῦν μὲ τὰ πρόσωπα συσπασμένα ἀπὸ τρελλὸ φόβο, και τότε ἀρχίζει μιὰ φριχτὴ συμπλοκὴ, πού θυμίζει μακελλειό!

Οί γορίλλες ἀρπάζουν τούς πρώτους ἀστυνομικούς πού συναντοῦν, τούς σηκώνουν ψηλά μὲ τὰ χοντρά μεγάλα μπράτσα τους και τούς πετοῦν μακριά, τσακίζοντας τὰ κορμιά τους πάνω στὴν ἀσφαλοτὸ και στοὺς τοίχους τοῦ κτιρίου!

Οί ὑπόλοιποι ἀστυνομικοί, βλέποντας ὅτι τὰ ὄπλα τους δέν μποροῦν νὰ κάνουν τίποτα στοὺς τρομεροὺς γορίλλες και στὸν ἀλλόκοτο ἀρχηγό τους, ὑποχωροῦν πυροβολώντας πάντα.

Ὁ Τζέκυλ δίνει μιὰ γοργὴ διαταγὴ στὴ γλώσσα τῶν γορίλλῶν. Ἀμέσως οἱ γορίλλες ζώνουν ἀπὸ παντοῦ τὸ κτίριο, ἐνῶ ὁ ἴδιος ὁ Τζέκυλ μπαίνει στὸ Κυβερνεῖο συνοδευόμενος ἀπὸ δέκα ὄπαδούς του!

Ἀνεβαίνει γοργὰ στὸ ἐπάνω πάτωμα τοῦ κτιρίου και μπαίνει μέσα σὲ μιὰ μεγάλη αἴθουσα, ὅπου ὁ Κυβερνήτης τῆς Πολιτείας συσκέπτεται μὲ τὸν Δήμαρχο και μὲ τὸν ἀρχηγὸ τῆς Ἀστυνομίας.

Ἡ ἐπίθεσι τοῦ Ὑπερέλληνα εἶναι τρομερή!...

— Εἶναι περιττὴ κάθε ἀντίστασι!, λέει ὁ Τζέκυλ μὲ τὴ βραχνὴ φωνὴ του. Εἶστε αἰχμάλωτοί μου! Ἄν ἡ πάλι τῆς Νέας Ὑόρκης δέν δηλώσῃ ἀμέσως ὑποταγὴ, ὁ στρατός μου θὰ ἐξοντώσῃ τούς κατοίκους της και θὰ καταστρέψῃ τὰ κτίριά της!

Ὁ Κυβερνήτης και ὁ Δήμαρχος δισταζόν. Εἶχαν παρακολουθήσει ἀπὸ τὸ παράθυρο τὴν ἐπίθεσι τῶν γορίλλῶν ἐναντίον τῶν ἀστυνομικῶν και καταλαβαίνουν ὅτι ὁ κίνδυνος εἶναι τρομακτικός.

Μὰ ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἀστυνομίας δὲν μπορεῖ νὰ ὑποχωρήσῃ. Δὲν τοῦ τὸ ἐπιτρέπει ἡ στρατιωτικὴ του τιμὴ καὶ ὁ ὄρκος ποῦ ἔχει δώσει!

Χωρὶς νὰ λογαριάσῃ καθόλου τὸν ἑαυτὸ του τραβάει τὸ πιστόλι του, τὸ στρέφει πρὸς τὸ στήθος τοῦ Τζέκυλ καὶ πιέζει τὴ σκανδάλη!

Ἐκπυρσοκροτήσεις ἀντηχοῦν καὶ σφαῖρες χτυποῦν τὸν Τζέκυλ στὸ στήθος χωρὶς νὰ τοῦ κάνουν τίποτα!

Ὁ κτηνάνθρωπος γελάει κεροϊδευτικά, ἐνῶ τὸ ἀπαίσιο τριχωτὸ πρόσωπό του συσπᾶται ἀπὸ θυμὸ. Τὰ μάτια του ἀστράφτουν καὶ ἀπὸ τὰ σκοτεινὰ δάθη τους πετάγεται πάλι τὸ θανάσιμο ἐκείνο πρασινωπὸ φῶς, λούζοντας τὸν ἀρχηγὸ τῆς Ἀστυνομίας!

Ὁ δυστυχισμένος ἄνθρωπος, ποῦ μὲ ἥρωϊσμὸ θέλησε νὰ ἐκτελέσῃ τὸ καθήκον του παρατάει τὸ πιστόλι του οὐρλάζοντας ἀπὸ τὸν πόνο πᾶνει: τὸ κεφάλι του μὲ τὰ χέρια του, διπλώνεται στὰ δύο καὶ σωριάζεται νεκρὸς!

«Καλῶ
τὴν Οὐάσιγκτων!...»

ΤΗΝ ἴδια ὥρα στὸ σπίτι τῶν Ὑπερανθρώπων, ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο, ἡ Ἀστρατὴ ὁ μικρὸς Ὑπερέλληνας ὁ Κοντοστούπης κι' ὁ Τσιπιτσιπιτρῶνε καθισμένοι γύρω ἀπὸ τὸ μεγάλο τραπέζι τῆς τραπεζαρίας ἐνῶ τὸ ραδιόφωνο σκορπάει εὐθύμῃ μουσικὴν.

Ὁ Κοντοστούπης ποῦ ἔχει

πιὴ μερικὰ ποτηράκια κρασί παραπάνω, ἔχει ἔρθει στὰ κέφια καὶ φλυαρεῖ ἀκατάσχετα:

— Πλήττω!, λέει γκρινιαρὶ κα στὸν γιὸ τοῦ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο ποῦ εἶναι καθισμένος δίπλα του. Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ ἐξωντώσαμε τοὺς «Διάφανους» μὲ τὰ μεγάλα αὐτιά (*) δὲν ἔχει συμβῆ τίποτα! Ἀπολύτως τίποτα! Ἡ ζωὴ ἔχει γίνῃ πληκτικὴ γιὰ μένα ποῦ εἶμαι γεννημένος γιὰ περιπέτειες μάχης καὶ κινδύνους! Ἄν συνεχιστῇ αὐτὴ ἡ γαλήνη, θὰ φύγω! Ναι, κύριοί μου! Θὰ φύγω καὶ θὰ πάω στὴ ζούγκλα νὰ ξεμουδιάσω λαγάκι, σκοτώνοντας καμμιὰ δεκαριά λιοντάρια καμμιὰ εικοσαριά ρινόκερους καμμιὰ τριανταριά ἵπποπόταμους, καμμιά...

— Θεῖε Κοντοστούπη! λέει γελώντας ὁ μικρὸς Ὑπερέλληνας, τὸ Βέλος ὅπως τὸν ὀνομάζει ὁ Κοντοστούπης. Σταμάτησε πρὶν γεμίσῃ τὸ σπίτι... σκοτωμένα θηρία!

Ὁ νάνος γίνεταὶ κατακόκκινος κι' ἐτοιμάζεται ν' ἀπαντήσῃ, μὰ τὸν προλαβαίνει ὁ Τσιπιτσιπι:

— Καλὰ σοῦ λέει τὸ Βέλος Κοντοστούπη!, λέει μὲ τὴ στριγγὴ φωνή του τὸ τερατάκι ἀνογοκλείνοντας τὸ ράμφος του. Θέλεις νηληνθὴ νὰ σὲ πιάσῃ ἡ καρνιτιά σου ἀπὸ

(*) Διάβασε τὸ τεῦχος 52, ποῦ ἔχει τὸν τίτλο: «Ὑπερέλληνας ὁ Γιὸς τοῦ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο».

τὸ πολὺ αἷμα καὶ νά... λιποθυμήσης;

Ἔξω φρενῶν ὁ νάνος κἀνει νά σηκωθῆ με τὶς γροθιές σφιγμένες καὶ νά δειρῆ τὸν Τσιπιτσιπί όταν ξαφνικὰ τὸ ραδιόφωνο παύει νά μεταδίδῃ μουσική.

Μιά φωνὴ σκληρῆ, βραχνή, καὶ γεμάτῃ σατανικότητα καὶ σαρκασμὸ λέει:

«Ἐδῶ ραδιοφωνικὸς σταθμὸς Νέας Ὑόρκης! Προσοχή! Προσοχή! Ἡ πόλι ἐκυριεύθη ἀπὸ τὸν τρομερὸ στρατὸ τοῦ μεγάλου Τζέκυλ! Οἱ ἀρχές παραδόθηκαν! Οἱ κάτοικοι εἰδοποιεῖνται νά κλειστοῦν στὰ σπιτία τους. Ὅσο βρεθῶν στους δρόμους θὰ ἐκτελεστοῦν ἀμέσως!... Ἐδῶ Τζέκυλ! Καλῶ τὴν Οὐάσιγκτων! Καλῶ τὸν Πρόεδρο καὶ τὴν κυβέρνησι τῆς Ἀμερικῆς νά παραδοθῶν σέ εἴκοσι τέσσαρις ὥρες! Διαφορετικά, θὰ διατάξω γενικὴ ἐπίθεσι καὶ καταστροφὴ!...»

Ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο, ἡ Ἀστραπὴ κι' ὁ Ὑπερέλληνας πετάγονται ὄρθιοι.

—Ὁ Τζέκυλ!, λέει ὁ Ἐλληνας σαστισμένος. Ὁ Τζέκυλ ἐγίνε κύριος τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ ἀπειλεῖ ὀλόκληρη τὴν Ἀμερικὴ! Αὐτὸ ἦταν κάτι πού δὲν τὸ περίμενα!

Ὁ Κοντοστούπης καρφωμένος στὴν καρέκλα του, τρέμει σὰν ψάρι.

—Πα... Παναγίτσα μου!, τραυλίζει. Τότε καὶ τόκανε ὁ κακοῦργος! Ἦρθε νά μᾶς κηρύξῃ τὸν πόλεμο! Ὡχ ἡ καρδούλα μου! Συμφορὲς

καὶ μπελάδες θάχουμε πάλι. Μπελάδες καὶ λαχτάρες! Λαχτάρες καὶ καρδιοχτύπια!

—Καρντιοχτύπια καί... Ἂ παθυμίες!, φωνάζει κοροϊδευτικὰ ὁ Τσιπιτσιπί.

Ἄλλὰ ὁ Κοντοστούπης δὲν ἔχει πιὰ τὸ κουράγιο νά θυμώσῃ καὶ νά τὰ βαλῆ με τὸν Τσιπιτσιπί. Μένει καθισμένος στὴν καρέκλα του, ἐνῶ τὰ δόντια του χτυποῦν μεταξύ τους καὶ κυττάζει τοὺς τρεῖς φίλους του νά τρέχουν σπῆ δεράντα καὶ νά ἀπογειώνωνται με μιὰ θεαματικὴ ἐκτίναξι.

Καθὼς οἱ τρεῖς ἰπτάμενοι ἀνθρωποὶ ἀπομακρύνονται, σκίζοντες τὸν ἀέρα ὁ Κοντοστούπης τινάζεται ὄρθιος ξαφνιασμένος.

Μὲ μότια πού πάνε νά πεταχτοῦν ἀπὸ τὶς κόγχες τους βλέπει ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς δεράντας μιὰ σκουρόχρωμη μορφή νά προσγειώνεται στὸν κῆπο τοῦ σπιτιοῦ τῶν Ὑπερανθρώπων!

Καθὼς οἱ τρεῖς ἥρωές μας πετοῦν πάνω ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη, ἕνα ἀπίστευτο θέαμα ξετυλίγεται κάτω ἀπὸ τὰ μάτια τους.

Οἱ δρόμοι τῆς πόλεως εἶναι σχεδὸν ἀδειοὶ ἀπὸ κόσμο καὶ οἱ λίγοι διαβάτες, πού κυκλοφοροῦν ἀκόμα, τρέχουν τρομαγμένοι νά χωθοῦν στὴν πιὸ κοντινὴ πόρτα.

Μικρὰ ἀποσπάσματα ἀπὸ μεγαλόσωμους γορίλλες περπατοῦν γοργὰ στοὺς δρόμους κνηγώντας τοὺς διαβάτες καὶ συντρίβοντας με τὶς γρο-

θίες τους δσους προλαβαίνουν!

—'Εμπρός!, λέει ο 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο με τὰ δόντια του σφιγμένα από θυμό. Θά χωριστούμε και θα αναλάβουμε να καθαρίσουμε ο καθένας μας από ένα τμήμα τής Νέας 'Υόρκης! Πρόσχευε 'Υπερέλληνα!

Σάν τρία τεράστια γεράκια, τὸ καθένα με τὸ δικό του χρώμα, οἱ τρεῖς προστάτες τοῦ Δικαίου, τοῦ Καλοῦ καὶ τῆς 'Ανθρωπότητος χωρίζουνε καὶ χαμηλώνουν πρὸς τὴν πόλι.

'Ο 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο χαμηλώνει πρὸς μιὰ ομάδα γοριλλῶν, πὸν κυνηγοῦν δυὸ δυστυχημένους διαβάτες. Οἱ πανικόβλητοι ἄνθρωποι οὐρλιάζουν ἀπεγνωσμένα ἀπὸ τρόμο καὶ φρίκη, καθὼς τὰ τριχωτὰ χέρια τῶν θηρίων ἀπλώνονται γιὰ νὰ τοὺς ἀρπάξουν καὶ νὰ τοὺς τσακίσουν!

Μὰ τὴν τελευταία στιγμή, καθὼς τὰ χέρια τῶν γοριλλῶν ἀγγίζουν πᾶ τοὺς μισοπεθαμένους ἀπὸ φόβο ἀνθρώπους κάτι γαλανόλευκο κατεβαίνει σάν ἀστραπή ἀπὸ τὸν ἀέρα!

Οἱ γροθῆς τοῦ 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο χτυποῦν! Χτυποῦν τοὺς κτηνώδεις στρατιῶτες τοῦ Τζέκυλ σάν δίδυμοι κεραυνοί, με ἀστραπιαία ταχύτητα κάνουντας τοὺς γορίλλες νὰ τιναχτοῦν πίσω οὐρλιάζοντας ἀπὸ τὸν πόνο καὶ δίνοντας ἔτσι καιρὸ στοὺς δύο ἀνθρώπους νὰ γωθοῦν σ' ἕνα σπῆτι.

'Ο 'Ελληνας προσγειώνε-

ται σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τοὺς γορίλλες κυττάζοντάς τοὺς ἐκπληκτος.

Οἱ γροθῆς του, πὸν εἶναι ἀρκετὰ δυνατὲς γιὰ νὰ συντρίψουν καὶ νὰ ἐξοντώσουν ἕνα θηρίο, δὲν ἔχουν κάνει τίποτα στοὺς γορίλλες αὐτοὺς! Τοὺς ἔχουν ἀπλῶς ζαλίσει καὶ τώρα οἱ γορίλλες ἐπιτίθενται ἐναντίον τοῦ ἀφήνοντας ἀνατριχιαστικά γυρλίισματα καὶ οὐρλιαχτὰ θυμοῦ καὶ λύσσας.

'Ο 'Ελληνας τραβάει τὸ πῖστόλι του, με τῖς πολλὲς σκανδάλες καὶ τῖς ἀφάνταστα ἐξοντωτικὲς δυνάμεις, καὶ με τὴν κἀνήν στραμμένη πρὸς τὸ μέρος τῶν θηρίων τραβάει ὅλες τῖς σκανδάλες μαζί!

Οἱ γορίλλες χτυπημένι ἀπὸ τῖς δυνάμεις τοῦ πιστολιοῦ τοῦ 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο, τινάζονται εἴκοσι μέτρα μακρῶ!

Μὰ καὶ πάλι, ἐκτὸς ἀπὸ μιὰ ζάλη κι' ἕναν ἔντονο πόνο, πὸν τοὺς κάνει νὰ οὐρλιάζουν δὲν παθαίνουν τίποτα!

Τὸ πλατὺ καὶ μεγαλοφυὲς μέτωπο τοῦ 'Ελληνα ζαρώνει ἀπὸ ἀνησυχία.

Τὰ ὄντα αὐτὰ εἶναι ἄτρωτα! Εἶναι ἐντελῶς ἄτρωτα στῖς τρομερὲς δυνάμεις πὸν διαθέτει ὁ μεγαλύτερος ἐφευρέτης τοῦ Κόσμου 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο.

'Ο Νάνος
καὶ οἱ Γορίλλες!

ΤΗΝ ἴδια στιγμή, σ' ἕνα ἄλλο σημεῖο τῆς Νέας 'Υόρκης, ἡ 'Αστραπή δοκιμάζει

την ίδια εκπληξι καθώς επιτίθεται έναντιον μιάς άλλης ομάδος από γορίλλες.

Οι τρομερές γροθιές της χτυπούν με δύναμη τὰ θηρία του Τζέκυλ. Κι' όμως μολοντί η γροθιά τῆς κόρης του Ὑπεραθρώπου μπορεί νὰ συντρίψει τὸ θώρακα ἑνὸς τάνκ, οἱ γορίλλες δὲν σκοτώνονται!

Ἀπεναντίας ὅταν ξεζαλίζονται ἀπὸ τὰ πρῶτα χτυπήματα, ὀρμοῦν ἐναντίον τῆς Ἀστραπῆς, με ἀνατριχιαστικά οὐρλαχτὰ καὶ τὴν γρονθοκοποῦν με τόση δύναμη καὶ τόση μανία, ὥστε ἀναγκάζουν τὴ γυναίκα τοῦ Ἐ λ Γ κ ρ ἔ κ ο νὰ ἀπογειωθῆ καὶ νὰ συνεχίσῃ τὴ σύγκρουσι κάνοντας κάθετες ἐφορμήσεις ἐναντίον τῶν θηρίων ἀπὸ τὸν ἀέρα!

Μὰ καὶ ὁ Ὑπερέλληνας, ὁ μοναχογιὸς τοῦ Ἐ λ Γ κ ρ ἔ κ ο καὶ τῆς Ἀστραπῆς τὸ παιδί-θαῦμα δρίσκεται στὴν ἴδια δύσκολη θέσι, καθώς ἐπιτίθεται ἐναντίον τῶν κτηνωδῶν τοιχωτῶν ἐπιδρομέων τοῦ Τζέκυλ.

Κατάπληκτο τὸ Βέλος βλέπει τοὺς γορίλλες νὰ μένουν ἄπρωτοι στὰ χτυπήματα τῶν μικρῶν μὰ θαυματουργῶν χειρῶν του!

Ἡ εκπληξί του διπλασιάζεται ὅταν ἡ γροθιά ἑνὸς γορίλλα τὸν χτυπάει στὸ στήθος στέλνοντάς τον νὰ κυλιστῆ δέκα μέτρα μακριά.

«Περύεργο!», σκέπτεται. Τὶ γορίλλες εἶναι αὐτοί; Γιατὶ δὲν παθαίνουν τίποτα; Ἡ γρο

θιά μου μπορεῖ νὰ σκοτώσῃ καὶ ἑλέφαντα κι' όμως δὲν τραυματίζει καν τὰ θηρία αὐτά! Νὰ μπορούσα νὰ αἰχμαλωτίσω ἕνα γορίλλα καὶ νὰ τὸν ὑποβάλω σὲ πειράματα...»

Μιά ἰδέα ἀστράφει στὸ μυαλό του. Μὲ πονηρὲς λάμψεις στὰ μάτια του, ὁ μικρὸς Ὑπερέλληνας ἀπογειώνεται, καὶ ξεμακραίνει πετώντας πρὸς τὸ σπίτι τῶν Ὑπεραθρώπων.

Ὁ Κοντοσοῦπης στὸ μεταξὺ, βγαίνει τρέχοντας στὴ βεράντα τοῦ σπιτιοῦ με τὰ μάτια γουρλωμένα. Βλέπει μιά μαυροντυμένη μορφή νὰ προσγειώνεται στὸν κήπο μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ ἀτσάλινου μικροῦ σπιτιοῦ, ὅπου εἶναι κλεισμένοι ὁ Ὑπεράνθρωπος, ὁ Κεραυνὸς καὶ ἡ Ἑλσα.

Μιά κραυγὴ τρόμου, λύπης καὶ θυμοῦ βγαίνει ἀπὸ τὸ στήθος τοῦ νάνου.

Ἀναγνωρίζει τὴ μορφή αὐτῆ. Εἶναι ὁ Τζέκυλ τὸ πιθηκάκι του!

Τὸ γιγάντιο μῦδες σῶμα τοῦ Τζέκυλ εἶναι ντυμένο με ἕνα εἶδος μαύρου φράκου καὶ τὸ πρόσωπό του εἶναι συσπασμένο ἀπὸ μανία ἐκδικήσεως.

Ἡ φωνὴ τοῦ Τζέκυλ ἀκούγεται. Μὰ δὲν μοιάζει με τὴ φωνὴ τοῦ Τζέκυλ! Εἶναι ὅμοια με τὴ φωνὴ τοῦ... Ἐ λ Γ κ ρ ἔ κ ο! Ὁ Τζέκυλ μιμείται τόσο καλὰ τὴ φωνὴ τοῦ Ἑλληνα ὥστε κι' ὁ ἴδιος ὁ Κοντοσοῦπης, μολοντί

τὸν βλέπει νὰ μιλάει, νομίζει πὼς ἀκούει τὸν Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο !

— Ἐλσα!, λέει: ὁ Τζέκυλ μὲ τὴ φωνή τοῦ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο. Ἄνοιξέ μου! Ἐχασα τὸ κλειδί καὶ δὲν μπορῶ νὰ ξεκλειδώσω τὴν πόρτα! Ἄνοιξέ μου! Εἶμαι ἐγώ, ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο !

Ὁ Κοντοστούπης ἔξω φρενῶν ἀπὸ τὸ θυμὸ γιὰ τὴν κατεργαρία αὐτῆ τοῦ Τζέκυλ, πηδαῖα ἀπὸ τὴν θεράντα στὸν κήπο κι' ἐτοιμάζεται νὰ ὀρμήσῃ ἐναντίον τοῦ κτηνανθρώπου ὅταν ξαφνικὰ δυὸ τεράστιοι γορίλλες μπαίνουν στὸν κήπο καὶ μὲ μεγάλα πηδημάτα δρῖσκονται κοντὰ στὸ νάνο!

Ὁ Κοντοστούπης δὲ χάνει τὴν ψυχράμα του. Ἐχει πάλι πολὺς φορές παλέψῃ μὲ γορίλλες καὶ ξέρει - ὅτι χάρις στὸ μαγικὸ πατὸ ποῦ τοῦ εἶχε δώσει ἄλλοτε ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο - ἡ δύναμί του εἶναι ἀρκετὴ γιὰ νὰ τὰ βάλλῃ μὲ δέκα γορίλλες!

— Ἀκούστε, κύριοι!, λέει ὁ νάνος παίρνοντας ὕψος πατέρα ποῦ μιλάει στὰ παιδιά του. Σὰς λυπάμαι! Δὲν θέλω νὰ ποῦν πὼς ὁ Ἵπερκοντοστούπης καταδέχθηκε νὰ χτυπήσῃ δυὸ ἀδύναμα γορίλλακια! Φύγετε λοιπόν, πρὶν μὲ πιάσῃ ἡ καρδιά μου καὶ θυμώσω! Γιατὶ τότε τίποτα δὲ θὰ μπορέσῃ νὰ σὰς γλυτώσῃ ἀπὸ τὰ χέρ...

Τὸ ὀγκώδες χερὶ τοῦ ἐνὸς γορίλλα κινεῖται μὲ ἀστραπιαία ταχύτητα, χτυπώντας τὸν

Κοντοστούπη στὸ κεφάλι.

Ὁ νάνος κάνει μιὰ ὀλόκληρη στροφή στὸν ἀέρα διαγράφει ἕνα ἡμικύκλιο καὶ πᾶει καὶ πέφτει στὰ σκαλοπάτια τῆς θεράντας ζαλισμένος, σασιτισμένος καὶ κατατρομαγμένος.

— Ἄγχι! Ὀνούφριε προστάτη μου!, μουρμουρίζει. Τὶ ἦταν αὐτό; Μὲ τί χτυπήσανε; Χειροβομβίδα μου ρίξαν; Ὄχι ἡ καρδουλά μου!

Ἀνορθώνεται μὲ δυσκολία, ἐνῶ οἱ δυὸ γορίλλες πλησιάζουν πάλι πρὸς τὸ μέρος τοῦ μὲ μάτια ποῦ ἀστράφτουν ἀπὸ κακία σὰν μάτια δαιμόνων.

Ὁ νάνος παίρνει παρεξηγημένο ὕψος.

— Βλέπεις τί ἔκανες μαντράχαλε; λέει στὸ γορίλλα ποῦ τὸν εἶχε χτυπήσει. Παραλίγο νὰ μοῦ ἀνοιξῆς τὴ μύτη! Φταίω ἐγώ τώρα νὰ σὲ ἀρπύξω καὶ νὰ σοῦ δώσω ἕνα καλὸ χερὶ ξύλο; Ἐ; Δὲ σὰς βλέπω καλά, ἀγαπητοί μου! Μοῦ φαίνεται πὼς γυρεύετε καθγά! Ἐμπρὸς λοιπόν!

Καὶ ὁ Κοντοστούπης ἀπογειώνεται μὲ ὀρμὴ καί, περνώντας πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τῶν γορίλλων, τοὺς χτυπάει μὲ τὰ πόδια στὸ σαγόνι!

Τὰ θηρία, μουγγρίζοντας ὑπέκωφα ἀπὸ τὸν πόνο, πέφτουν χάμω! Σηκώνοντα: ὁμῶς σχεδὸν ἀμέσως καὶ περιμένουν μὲ λύσσα τὸν Κοντοστούπη, καθὼς αὐτὸς κάνει στροφή στὸν ἀέρα καὶ ἐπίτιθεται πάλι.

Αυτή τη φορά ο νάνος είναι: άτυχος.

Πρὶν προλάβει νὰ κλωστήσει πάλι τὰ θηρία στὸ μούτρο τους, οἱ γοριλλες ἀπλώνουν τὶς χερουκλές τους καὶ τὸν ἀρπάζουν ἀπὸ τὰ πόδια.

Ὁ Κοντοστούπης βρίσκειται: τώρα σὲ μὲ ἄγελοῖα κωμικοτραγικὴ στάσι, μὲ τὸ κεφάλι: κάτω καὶ τὰ πόδια πάνω! Οἱ γοριλλες τραβοῦν μὲ δύναμη: ὁ καθένας ἀπὸ ἓνα πόδι.

—Βοήθεια!, οὐρλιάζει ὁ νάνος σπαραχτικά. Σώσε με, Χριστοῦλή μου! Θὰ μὲ σκίσουν στὰ δυὸ σάν... σαρδέλλα τὰ κτήνη! Βοήθεια!

**Ἡ Τρομερὴ
Μονομαχία!**

ΕΝΑ τρίξιμο κλειδῶν ἀκούγεται πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ ἀτσαλένιου σπιτιοῦ, πού χρησίμευε ὡς καταφύγιο στοὺς νεκροζώντανους Ὑπεράνθρωπους. Ἡ πόρτα μισανοίγει.

Ὁ Τζέκυλ τὴν σπρώχνει ἀπὸτομα καὶ μπαίνει μέσα.

Ἡ Ἐλσα πού ξεγελασμένη ἀπὸ τὴ φωνὴ του εἶχε ἀνοίξει: τὴν πόρτα ἀνοίγει τὸ στόμα της γιὰ νὰ φωνάξει.

Ἐνα ἑλαφρὸ χτύπημα ὁμῶς τοῦ κτηνανθρώπου στὸ κεφάλι τὴν ρίχνει ἀναίσθητη!

Ὁ Τζέκυλ προχωρεῖ μέσα στὸ σπίτι καὶ μπαίνει στὸ ἀτσαλένιο δωμάτιο, ὅπου ὁ Ὑπεράνθρωπος κ.: ὁ Κεραυνὸς εἶναι ξαπλωμένος σὲ μαρμάρινα κρεβάτια βυθισμένοι σὲ

μὰ νάρκη, πού μοιάζει μὲ θάνατο!

Ἀπὸ τὸ στήθος τοῦ κτηνανθρώπου ξεπηδάει ἓνα βροντερό, σαρκαστικὸ σατανικὸ γέλιο.

—Χά, χά χά, χά! Ὁ Ὑπεράνθρωπος κ.: ὁ Κεραυνὸς στὴ διόθεσί μου! Τὰ κορμιά τους ἐξασθενημένα ἀπὸ τὴν πολυχρονη νάρκη δὲν ἔχουν πιά τὴ θρυλικὴ ἀνοχή! Ἐνα χτύπημα, ἀπὸ τὰ χέρια μου θὰ εἶναι ἀρκετὸ γιὰ νὰ τοὺς ἐξοντώσῃ! Ἐτσι θὰ ἔχω στὸ μέλλον νὰ κάνω μόνο μὲ τὸν Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο καὶ τὴν οἰκογένειά του! Ἐμπρός!

Χώνει τὸ χέρι του κάτω ἀπὸ τὸ σακκάκι του καὶ βγάζει: ἓνα μεγάλο, βαρὺ καὶ κοφτερὸ τσεκούρι!

Καγχάζοντας θριαμβευτικὰ πηγαίνει κοντὰ στὸ μαρμάρινο κρεβάτι τοῦ Κεραυνοῦ καὶ σηκώνει: ψηλὰ τὸ τσεκούρι: του λέγοντας:

—Πρῶτα ἐσεῖνα Κεραυνέ! Ἐνα χτύπημα καὶ τὸ κεφάλι σου θὰ κυλιστῇ χάμω!

Τὸ τσεκούρι ἀρχίζει νὰ κατεβαίνει σφυρίζοντας καθὼς σκίζει τὸν αἶερα. Μὰ δὲν συναντᾶ τὸ στόχο του!

Γιατὶ τὴν ἴδια στιγμὴ συμβαίνει κάτι πού ὁ Τζέκυλ δὲν περίμενε ποτέ νὰ συμβῇ!

Ὁ Κεραυνὸς ἀνοίγει τὰ μάτια του!

Ναί! Ὁ γιὸς τοῦ Ὑπεράνθρωπου βγαίνει ἀπὸ τὴν πολὺχρονη νάρκη του, ἀπὸ τὸ μυστηριώδη θάνατο στὸν ὁποῖο τὸν εἶχε ρίξει ἡ Φάουστα καὶ ἀνοίγει τὰ μάτια του!

Βλέπει τὸ κτηνώδες τριχωτὸ πρόσωπο τοῦ Τζέκυλ καὶ βλέπει τὸ ἀστραφτερὸ τσεκούρι νὰ κατεβαίνει σφυρίζοντας πρὸς τὸ κεφάλι του!

Τὸ χέρι τοῦ Κερανοῦ κά-

νει μιὰ γοργή ἐνστικτώδη κίνηση.

Ἡ παλάμη του χτυπάει τὸ πλατὺ μέρος τοῦ τσεκουριοῦ λίγο πρὶν ἡ κόψη φτάσει στὸ λαμό του! Τὸ τσεκούρι ξε-

Ἡ μάχη εἶναι ἀμφίροτη καὶ σκληρὴ, ὅταν ξαφνικὰ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ ὁ μικρὸς Ὑπερέλληνας κατεβαίνει σὰν βέλος!...

φεύγει από το χέρι του Τζέκυλ και πηγαίνει και πέφτει στο πάθος του δωματίου σε μία γωνιά!

Μιά φριχτή βλαστήμια βγαίνει από το στόμα του Τζέκυλ!

Ο κτηνάνθρωπος κάνει να τρέξη προς το τσεκούρι του, μιά ο Κεραυνός ανασηκώνεται και τὰ δυνατὰ μυώδη μπράτσα του αρπάζουν τον Τζέκυλ από το λαιμό!

Την επομένη στιγμή οι δυο πανίσχυροι αντίπαλοι, ο Κεραυνός και το Κτήνος κυλιούνται χάμω βογγώντας και ούρλιαζοντας και ανταλλάσσοντας τρομερά χτυπήματα.

Μά ή φριχτή αυτή πάλη δεν κρατάει πολύ. Το κορμί του Κεραυνού έχει εξασθενήσει πολύ από την νάρκη, στην οποία ήταν θυβισμένος και δεν άντέχει στα χτυπήματα που του δίνει ο Τζέκυλ!

Έτσι, λίγες στιγμές αργότερα, ο Κεραυνός χάνει τις αισθήσεις του, όταν η γροθιά του Τζέκυλ τον χτυπάει στο στήθος, πάνω στην καρδιά!

Ο κτηνάνθρωπος πετάγεται ὀρθίος τρέχει προς το τσεκούρι του ενώ από το στήθος του βγαίνουν αναρθρες κραυγές λύσσας, μανίας μίσους, εκδικήσεως και τρέλλας!

Αρπάζει το τσεκούρι από χάμω και σαλεύοντάς το άγρια στον άέρα γυρίζει πίσω.

Στέκεται πάνω από τον πεσμένο Κεραυνό και σηκώνει ψηλά το τσεκούρι!

Μά και πάλι το τρομερό ὄπλο άστοχεί!

Ο Κεραυνός συνέρχεται άνοίγει τὰ μάτια του βλέπει την άσπραφτερή λεπίδα και, με μιά άπότομη κίνησι μετατοπίζει το κορμί του!

Το τσεκούρι χτυπάει στο άσασάλενο πάτωμα και γυρίζει πίσω, κάνοντας τον Τζέκυλ να άφήση ένα ανατριχιαστικό, δαιμονικό ούρλιαχτό μανίας!

Και τότε ο τρομερός κτηνάνθρωπος, άφρίζοντας και βλαστημώντας γυρίζει προς τον Υπεράνθρωπο που - άναίσθητος πάντα - κοιμάται τον άξύπνητο ύπνο του στο μαρμαρίνο κρεβάτι του.

Το τσεκούρι άνυψώνεται, γοργά και κατεβαίνει με άπίστευτη ὀρμη προς το κεφάλι του Υπεράνθρώπου!...

Το «Βέλος» δρᾶ!

Ο Ι ΔΥΟ γορίλλες τραβούν με μανία τὰ πόδια του νάνου. Από το στήθος του Κον τοστούπη βγαίνουν τώρα άπελπισμένες κραυγές πόνου και τρόμου. Τὰ μάτια του έχουν άλλοιθωρίσει και ή μύτη του έχει γίνει κατακόκκινη λές κι' είναι έτοιμη να στάξη αίμα!

—Μή!, ούρλιάζει ο νάνος. Μή, καλοί μου γορίλλες! Θά με σκίσετε στα δυό! Όχι ή καρδούλα μου! Λυπηθήτε τὰ νιάτα μου καλοί μου κύριοι! Λυπηθήτε τή λεβεντιά μου!

Τὰ κόκκαλα τοῦ Κοντοστούπη ἀρπίζουν νὰ τρίξουν. Ἔνας διαπεραστικός πόνος κάνει τὸ κορμί του νὰ συσπάζεται καὶ τὰ χέρια του νὰ σαλεύουν σὰν μπράτσα ἀνεμόμυλου!

Ξαφνικά, κάτι γαλανὸ σκίζει τὸν ἀέρα πλησιάζοντας μὲ δαιμονισμένη ταχύτητα.

Εἶναι ὁ μικρὸς Ὑπερέλληνας ποὺ γυρίζει στὸ σπίτι γιὰ νὰ βάλῃ σὲ ἐφαρμογὴ τὴν ἰδέα ποὺ εἶχε συλλάβει: γιὰ τὴν ἐξόντωση τῶν γοριλλῶν ποὺ Τζέκυλ!

Καθὼς χαμηλώνει, βλέπει τὸν Κοντοστούπη νὰ σπαρταράει στὰ χέρια τῶν γοριλλῶν!

—Θεέ μου!, μουρμουρίζει. Θὰ τὸν κομματάσουν τὸν καθημένο τὸν θεῖο Κοντοστούπη!

Τὸ κορμάκι του γέρνει πρὸς τὰ κάτω καὶ κατεβαίνει σὰν θέλος ριγμένο ἀπὸ ἕναν πανίσχυρο τοξότη.

Οἱ δυὸ μικροσκοπικὲς γροθιές του σφιγμένες χτυποῦν τοὺς δυὸ γορίλλες στὸ σαγόνι, κάνοντας τὰ τριχωτὰ τέρατα νὰ παρατήσουν τὸν Κοντοστούπη καὶ νὰ κυλιστοῦν μακριά.

Ὁ Ὑπερέλληνας δὲν τοὺς ἀφήνει νὰ πάρουν ἀνάσα. Ρίχνεται ἔπισω τοὺς καὶ οἱ γροθιές του τοὺς σφυροκοποῦν μὲ τόση δύναμη καὶ τόση γρηγοράδα ὥστε οἱ δυὸ γορίλλες-βογγώντας ἀπὸ τὸν πόνο - τὸ βιάουν τρομαγμένοι: στὰ πόδια καὶ φεύγουν μακριὰ ἔξω ἀπὸ τὸν κήπο!

Ὁ Ὑπερέλληνας γυρίζει μὲ

ἀγωνία στὸν Κοντοστούπη.

Σκύβει: ἐπάνω του καὶ τοῦ λέει:

—Εἶσαι καλά, θεῖε Κοντοστούπη; Σοῦ ἔκαναν κακὸ αὐτοὶ οἱ γορίλλες;

Ὁ νόστος καταφέρνει νὰ ἀνορθωθῇ βογγώντας καὶ παραπατώντας.

—Ἔ; κάνει μὲ τὴ φωνὴ πιασμένη ἀκόμα ἀπὸ τὸν πόνο. Τί; Ἐμένα; Ἐμένα νὰ μοῦ κάνουν κακὸ αὐτοὶ οἱ παλιογορίλλες; Δὲ μὲ ξέρεις καλά, Βέλος! Ἡ ἐπέμβασί σου τοὺς ἔσωσε!

—Τούς... ἔσωσα; ρωτάει μὲ ἀπορία τὸ παιδί.

—Ναί! λέει αὐστηρὰ ὁ νῆφος ἐνῶ ἀκόμα τὰ μάτια του εἶναι ἀλλοιωτισμένα ἀπὸ τὴν ταραχὴ. Τὸ ξέρεις ὅτι εἶχα ἀρχίσει νὰ θυμῶν καὶ ἤμουν ἔτοιμος νὰ τοὺς ἀρπάξω καὶ νὰ τοὺς διαλύσω; Δὲν πειράζει ὁμως... ἄς ζήσουν κι' αὐτοὶ! Πλάσματα τοῦ Θεοῦ δὲν εἶναι; Τοὺς συγχωρῶ καί... Θεουλάκη μου! Ἡ... ἡ πόρτα τοῦ ἀτσάλινου σπιτιοῦ εἶναι... ἀνοιχτή! Καί... ὦχ ἡ καρδούλα μου!

Ὁ Κοντοστούπης ἀρχίζει πάλι νὰ τρέμῃ σὰν ψάρι. Θυμάται: τώρα τὸν Τζέκυλ καὶ τὰ λόγια ποὺ εἶπε μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ καταφυγίου τῶν δυὸ Ὑπερανθρώπων μιμούμενος τὴ φωνὴ τοῦ Ἐλ Γ κ ρ ε κ ο!

Καταλαβαίνει! Καταλαβαίνει: καὶ ἡ καρδιά του παγώνει! Ὁ Τζέκυλ ξεγέλασε τὴν Ἐλσα καὶ μπήκε στὸ ἀτσάλινο σπίτι,

Ἄνοιγοκλείνει τὸ στόμα του χωρὶς καιμιὰ φωνή νὰ βγαίνει ἀπὸ τὸ λαρυγγί του. Δείχνει πρὸς τὸ μέρος τῆς πόρτας τοῦ ἀτσάλινου σπιτιοῦ καὶ τὸ πρόσωπό του φανερώνει τόσο τρόμο καὶ τόση φρίκη, ὥστε ὁ μικρὸς Ὑπερέλληνας πετάει ἀμέσως πρὸς τὰ ἐκεῖ καταλαβαίνοντας ὅτι κάτι πολὺ σοβαρὸ πρέπει νὰ συνέβη.

Μπαίνει στὸ σπίτι καὶ ἀντικρύζει τὴν Ἑλσα ποὺ εἶναι ξαπλωμένη χάμω. Σκύβει ἐπάνω τῆς μὲ ἀγωνία μὰ ἡ γυναῖκα τοῦ Ὑπερανθρώπου ἀνοίγει τὰ μάτια τῆς ποὺ εἶναι γεμάτα φρίκη, καὶ δείχνει πρὸς τὴν πόρτα τοῦ δωματίου, ὅπου βρίσκονται ὁ ἀντρας τῆς κι' ὁ γυιὸς τῆς.

Μ' ἓνα τεράστιο πῆδημα ὁ Ὑπερέλληνας σκίζει τὸν αἶερα σὰν βέλος καὶ μπαίνει στὸ δωμάτιο.

Αὐτὸ ποὺ ἀντικρύζει εἶναι τρομακτικὸ.

Ὁ Τζέκυλ στέκεται κοντὰ στὸ κρεβάτι τοῦ Ὑπερανθρώπου καὶ τὸ τσεκούρι του ἔχει ἀρχίσει κιόλας νὰ κατεβαίνει πρὸς τὸ κεφάλι τοῦ ἡρώα μας!

Ὁ Κεραυνὸς πρὸ πέρα, εἶναι συσπειρωμένος ἑτοιμὸς νὰ ὀρμήσῃ ἐναντίον τοῦ Τζέκυλ! Μὰ εἶναι φανερὸ ὅτι, στὴν κατάστασι ποὺ εἶναι ἔπειτα ἀπὸ τὴν πολὺχρονη νάρκη του, δὲν ἔχει οὔτε τὴ δύναμι οὔτε τὴν ταχύτητα ποὺ χρειάζονται γιὰ νὰ παλαίψῃ μ' ἓνα τόσο ἰσχυρὸ ἀντίπαλο!

Ὁ Ὑπερέλληνας δὲ χάνει οὔτε στιγμή.

Τὸ μικρὸ καὶ χαριτωμένο, μὰ παντοδύναμι κορμί του διπλώνεται στὰ δυὸ καὶ ξεδιπλώνεται ἀστραπιαία καὶ τινάζεται σὰν ἀτομικὴ βολίδα πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν γοριλλῶν!

Τὸ κεφάλι τοῦ γυιοῦ τοῦ Ἑλ Γ κ ρ έ κ ο χτυπᾷ τὸν Τζέκυλ κατάστηθα μὴ στιγμή πρὶν τὸ τσεκούρι ἀγγίξῃ τὸ λαιμὸ τοῦ Ὑπερανθρώπου!

Ὁ Κτηνάνθρωπος
καὶ τὸ Παιδί - Θαῦμα!

ΑΦΗΝΟΝΤΑΣ ἓνα μουγρητὸ ποὺ κάνει ὀλόκληρο τὸ ἀτσάλινο σπίτι νὰ ἀνηχήσῃ ὁ Τζέκυλ παρατάει τὸ τσεκούρι ἀπὸ τὰ χέρια του καὶ πέφτει πάνω στὸν ἀτσάλινο τοῖχο μὲ ἐκκωφαντικὸ θρόντο!

Γιὰ μίαν - δυὸ στιγμές, ὁ Κτηνάνθρωπος μένει ἀσάλευτος ζαλισμένος καὶ σαστισμένος ἀπὸ τὸ τρομερὸ χτύπημα!

Ἐπειτα κάνει νὰ ὀρμήσῃ ἐναντίον τοῦ μικροῦ γυιοῦ τοῦ Ἑλ Γ κ ρ έ κ ο. Μὰ εἶναι ἀργὰ πιά.

Ὁ Ὑπερέλληνας ξεπερνῶντας σὲ γρηγοράδα ἀκόμα καὶ τὸν πατέρα του καὶ τὸν ἴδιο τὸν Ὑπερανθρώπο, ἔχει κιόλας ριχτῆ ἐπάνω του καὶ οἱ γροθιές του σφυροκοποῦν μὲ λύσσα τὸ πρόσωπο καὶ τὸ στήθος τοῦ ἀπαίσιου ἐχθροῦ τῶν ἀνθρώπων!

Ἡ ταχύτητα μὲ τὴν ὁποία πέφτουν τὰ χτυπήματα εἶναι τόσο μεγάλη ὥστε ὁ Τζέκυλ δὲν προλαβαίνει νὰ πάρῃ ἀνάσα, δὲ βρίσκει τὸν καιρὸ νὰ ἀντιδράσῃ στὴν κεραυνοβόλα αὐτὴ ἐπίθεσι!

Τὸ ἀπαίσιο μούτρο του ἔχει γίνεῖ κατακόκκινο ἀπὸ τὶς τρομερὲς γροθιῆς καὶ ἡ πίεσι πού προκαλοῦν τὰ χτυπήματα τοῦ Ὑπερέλληνα εἶναι τόσο μεγάλη ὥστε ἀπὸ τοὺς πόρους τοῦ δέρματος τοῦ κτήνους ἀρχίζουν νὰ ξεπηδοῦν σταγόνες αἵμα!

Ὁ Κεραυνὸς στὸ μεταξύ, πετάγεται ὄρθιος ἀρπάζοντας ἀπὸ χάμω τὸ μεγάλο τσεκούρι τοῦ Τζέκυλ. Σηκώνοντας τὸ ψηλά, προχωρεῖ πρὸς τὸ μέρος ὅπου συγκρούονται ὁ Κτηνάνθρωπος καὶ τὸ παιδί. Εἶναι ἀποφασισμένος νὰ χτυπήσῃ κατακέφαλα τὸ τέρας, ἐξοντώνοντας τὸ - ἂν μπορέσῃ!

Ξαφνικά ὅμως μέσα ἀπὸ τὰ σκοτεινὰ βόθρ τῶν διαβολικῶν ματιῶν τοῦ Τζέκυλ ξεπηδάει ἕνα ἀλλόκοτο καὶ μυστηριώδες πρασινωπὸ φῶς!

Τὰ κορμιά τοῦ Ὑπερέλληνα καὶ τοῦ Κεραυνοῦ λούζονται διαδοχικὰ στὸ φῶς αὐτό.

Τὸ Παιδί-Θαύμα παύει νὰ γροθοκοπάει τὸν Τζέκυλ καὶ φέρνει τὰ χέρια του στὸ μέτωπό του, γιὰτὶ ἕνας ἀφάνταστα δυνατὸς πόνος διαπερνάει τὸ μυαλό του, κάνοντας τὸ κεφάλι του νὰ κουδουνίζῃ σὰν νὰ εἶναι ἐκεῖ μέσα κλεισμένες ἑκατὸ μεγάλες καμπάνες!

Τὸ ἴδιο ἀκριβῶς, ἀλλὰ πολὺ πιὸ έντονα γιὰτὶ εἶναι ἐξασθενημένος νοιώθει κι' ὁ Κεραυνός. Παρατάει τὸ τσεκούρι, φέρνει τὰ χέρια του στὸ κεφάλι καὶ ἀκουμπάει στὸν τοῖχο γιὰ νὰ μὴ σωριαστῇ χάμω!

Ὁ Ὑπερέλληνας συνέρχεται σχεδὸν ἀμέσως καὶ τὸ σφριγηλὸ λυγερὸ κορμί του κινεῖται πρὸς τὸ μέρος τοῦ Τζέκυλ. Μὰ σταματᾷει σαστισμένος!

Ὁ Κτηνάνθρωπος δὲν εἶναι πιὰ μέσα στὸ δωμάτιο! Ἔχει ἐξαφανιστῇ! Ἔχει φύγει ἐπὶ φελούμενος ἀπὸ τὴ στιγμιαία ζάλη πού εἶχε δοκιμάσει τὸ παιδί!

Μ' ἕνα πήδημα, ὁ Ὑπερέλληνας βρίσκεται στὸ διάδρομο. Τὸ αἷμα του παγώνει στὶς φλέβες του!

Ἡ Ἔλσα δὲν εἶναι πιὰ ἐκεῖ! Τὶ συνέβη; Μήπως...

Μ' ἕνα ἄλλο πήδημα ὁ γυρὸς τοῦ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο βρίσκεται ἔξω ἀπὸ τὸ ἀτσάλινο σπῆτι, στὸν κήπο.

Ἐκεῖ τὰ μάτια του ἀντικρίζουν ἕνα κωμικοτραγικὸ θέαμα!

Ὁ Τζέκυλ εἶχε ἀρπάξει τὴν ἀναίσθητη Ἔλσα καὶ εἶχε βγῆ ἔξω ρίχνοντας τὴν πάνω στὸν ὄμο του σκοπεύοντας, νὰ φύγῃ καὶ νὰ τὴν ἀπαγάγῃ γιὰ νὰ ἐκδιᾷσῃ ἔπειτα μ' αὐτὴν τοὺς προστάτες τοῦ κόσμου!

Μὰ ὁ Κοντοστούπης βρέθη κε μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ ἀτσάλινου σπιτιοῦ καὶ τώρα στέκεται ἀντιμέτωπος τοῦ

Τζέκυλ με τις γροθιές σφιγμένες με τὰ μάτια αλλοιθωρισμένα με τὴ γλώσσα πεταγμένη ἔξω ἀπὸ τὴ λαχτάρα!

—“Α... ἄ... ἄφησε τὴν “Ελσα Τζέκυλ!, τραυλίζει ὁ νάνος. “Αφησέ τὴν πρὶν σὲ ἀρπάξω καί... μὲ πιάση ἢ καρδιά μου! “Αφησέ τὴν σου λέω Τζεκυλάκι μου! Δὲν θυμάσαι τὸ παλιὸ σου ἀφεντικό, τὸν τρομερὸ Ὑπερκοντοστούπη; Θέλεις νὰ θυμώσω καὶ νὰ πάθης καμμιά συμφορά; Θέλεις...

Ἀφήνοντας ἕνα κτηνώδες γρύλλισμα ὁ Τζέκυλ πετάει τὴν λιπόθυμη “Ελσα ἐναντίον τοῦ Κοντοστούπη γιὰ νὰ τὸν τσακίσῃ τσακίζοντας συγχρόνως καὶ τὴν ἴδια τὴν γυναῖκα τοῦ Ὑπερανθρώπου!

Μὰ ὁ νάνος παρ’ ὅλο τὸ φόβο πρὸ νοιώθει ἐνεργεῖ με γρηγοράδα καὶ σταθερότητα. Ἀρπάζει ἀπαλὰ στὰ μπράτσια του τὴν “Ελσα καὶ ἀπογειώνεται!

Ἀπομακρύνεται πετώντας ὀλοταχῶς καὶ φωνάζοντας:

— Ἀν σὲ πιάσω στὰ χέρια μου βρωμοπίθηκα θὰ σου τὶς βρέξω γιὰ καλά!

Τρίζοντας τὰ δόντια του ἀπὸ μανία, ὁ Κτηνάνθρωπος ἀπογειώνεται ἑξοπίσω του καὶ τὸν κυνηγᾷ λυσσασμένα.

Πίσω ὅμως ἀπὸ τὸν Τζέκυλ ἀπογειώνεται καὶ ὁ Ὑπερέλληνας, τὸ Βέλος, ὅπως τὸν λέει ὁ Κοντοστούπη!

Τὸ Παιδί - Θαύμα πού εἶναι τὸ ταχύτερο πλάσμα πού ἔχει γνωρίσει πρῶτ’ ὁ κόσμος

δὲν ἀργεῖ νὰ φτάσῃ τὸν Τζέκυλ! Πρὶν ὁ Κτηνάνθρωπος καταλάβῃ ὅτι δὲν κυνηγᾷ μονάχα, ἀλλὰ καὶ τὸν κυνηγούν καὶ αὐτόν, ὁ Ὑπερέλληνας ρίχνεται πάνω του καὶ ἀρχίζει πάλι τὶς ἀστραπιαῖες καὶ συντριπτικὲς ἐκείνες γροθιές, πού εἶχαν θέσει σχεδὸν ἐκτὸς μάχης τὸ κτήνος μέσα στὸ ἀτσάλινο δωμάτιο!

Ὁ Ἀόρατος Θόλος

Τὸ τεράστιο καὶ ὀγκῶδες κορμὶ τοῦ Τζέκυλ στριφογυρίζει τώρα σὰν σβούρα στὸν ἀέρα ἐνῶ σὲ κάθε χτύπημα, βγαίνει ἀπὸ τὸ στόμα του ἕνα μακρόσυρτο οὐρλιαχτὸ πόνου, ἀγωνίας, μίσους, κακίας τρόμου πανικοῦ καὶ λύσσας! Καί, σὲ κάθε χτύπημα τὸ στριφογύρισμα τοῦ κορμοῦ του γίνεται ὄλο καὶ πιὸ γοργὸ καὶ πιὸ ὀρμητικὸ!

Ὁ Κοντοστούπη ξεμακραίνει καὶ χαμηλώνει πρὸς τὸ σπῆτι τῶν Ὑπερανθρώπων φωνάζοντας:

— Δόσε του νὰ καταλάβῃ, Βέλος! Κανόνισέ τον γιὰ καλά! Δόσε του ἕνα καλὸ μάθημα, γιὰ νὰ μάθῃ ἄλλη φορά νὰ τὰ βάζῃ με τὸν Κοντοστούπη! Μὴν τὸν σκοτώσῃς ὁμῶς γιὰτὶ θέλω νὰ τὸν παραλάβω ἐγώ, μόλις ἀφήσω τὴν “Ελσα στὸ σπῆτι!

Ὁ νάνος προσγειώνεται στὴ βεράντα τοῦ σπιτιοῦ τρέχει μέσα στὸ σπῆτι καὶ σταματᾷ μπροστὰ στὴ συσκευὴ

του άόρατου θόλου (*). Γυρίζει το κουμπι της συσκευής και κανονίζει την άκτινα του θόλου στα είκοσι μέτρα.

Τώρα το σπίτι των Υπερανθρώπων προστατεύεται από ένα άδιαπέραστο άόρατο θώρακα, όπου τίποτα στον κόσμο δέν μπορεί να διαπεράσει!

Ο Κοντοστούπης συνεφέρει την Έλσα ρίχνοντάς της στο πρόσωπο ένα ποτήρι νερό, κι έπειτα άπογειώνεται φωνάζοντας:

—Κουράγιο Βέλος! Έσοχομαι, Υπερέλληνα! Ο τρομερός Υπερκοντοστούπης, μπαίνει σε δράση! Θά γίνει μεγάλο κακό... Ωχ! Πεθαίνω!

Το κορμι του νάνου με το κεφάλι μπροστά, προσκρούει πάνω σε κάτι σκληρό και άόρατο! Είναι ο άόρατος θόλος! Ο Κοντοστούπης άφηρημένος όπως συνήθως είχε άπογειωθεί χωρίς να λογαριάσει ότι θά έπεφτε πάνω στον άόρατο θώρακα!

Δέκα χιλιάδες καμπάνες άντηγούν με μανία μέσα στο μυαλό του και είκοσι χιλιάδες άσπρα στριφογυρίζουν μπροστά στα μάτια του.

(*) Είναι μία συσκευή, που προστατεύει στις κρίσιμες στιγμές την Έλσα και το σπίτι των Υπερανθρώπων. Όταν λειτουργεί, η συσκευή αυτή δημιουργεί ένα άόρατο θόλο, που είναι άδιαπέραστος από κάθε δύναμη! Με μία ειδική θελόνα μπορεί κανείς να κάνει το θόλο αυτό όσο μικρό κι όσο μεγάλο θέλει!

Πέφτει ξεφωνίζοντας:

—Μ' έφαγε μπαμπεσικά ο Τζέκυλ! Μούρριξε όλoκληρη τή... Γή στο κεφάλι!

Και βροντάει χάρω χάνοντας τις αισθήσεις του!

Στο μεταξύ στον άέρα το Παιδί - Θαύμα συνεχίζει το άδυσωπτητο σφυροκόπημα του άπαίσιου Κτηνάνθρωπου.

Τα χέρια του μικρού γιου του Έλ Γ κ ρ έ κ ο δουλεύουν με καταπληκτική και ακούραστη ταχύτητα και ο Τζέκυλ έχει μεταβληθή σ' ένα περιστρεφόμενο μετώρο, που πετάγεται πότε προς τή μια και πότε προς τήν άλλη κατεύθυνσι ενώ από το στήθος του βγαίνουν άπελπισμένες κραυγές που θυμίζουν άντιαεροπορικές σειρήνες!

Μά ο Κτηνάνθρωπος είναι πάλι τυχερός! Η προσοχή του Υπερέλληνα άποσπάται για μία στιγμή από μία όμαδα γοριλλών που περνάει από ένα δρόμο κάτω, κυνηγώντας ένα διαβάτη. Όταν γυρίζει πάλι στον Τζέκυλ άντικρύζει τα σκοτεινά μάτια του τέρατος, που έκτοξεύουν έναντιόν του παιδιού το τρομερό και μυστηριώδες πρασινωπό φώς τους!

Ο Υπερέλληνας νοιώθει πάλι τον ίδιο διαπεραστικό πόνο στο κεφάλι, καθώς τον λούζει το πρασινωπό φώς. Για μερικές στιγμές χάνει από τα μάτια του τον κόσμο, ενώ το κορμι του πέφτει άργα προς τή γή!

Όταν συνέρχεται και κυτ-

τάζει γύρω του, ό Τζέκυλ δέ φαίνεται πουθενά! Έχει πάλι εξαφανιστή! Πού πηγαίνει; Στο σπίτι, ίσως για ν' άρπάξει πάλι την Έλσα;

Με την ψυχή γεμάτη άγωνία ό Ύπερέλληνας γυρίζει πίσω στο σπίτι.

Άπό ψηλά, βλέπει τον Κου τοστούπη ξαπλωμένο στον κή πο άναίσθητο. Στη βεράντα, ή Έλσα είναι καθισμένη σε μιá πολυθρόνα και κουνάει τό κεφάλι της ζαλισμένη άκό μα άπό τό χτύπημα του Τζέκυλ.

Τό Βέλος χαμηλώνει για νά προσγειωθή στη βεράντα.

Ό Κτηνάνθρωπος ρίχνει στον ώμο του την άναίσθητη Έλσα!

Όταν όμως φτάνει σε ύψος είκοσι μέτρων, τό παιδί προσκρούει: πάνω σε κάτι άόρατο και σκληρό και τινάζεται πρός τά πίσω σαν νά τον είχαν χτυπήσει μ' ένα γιγάντιο σφυρί στο κεφάλι!

Με τις αισθήσεις του μισο χαμένες ό Ύπερέλληνας κάνει: μιá - δυό βόλτες στον άέρα βογγώντας άπό τον πόνο!

Ή Έλσα κάτω καταλαβαίνει τι είχε συμβή. Σηκώνεται και με άδέβια:α δήματα παραπατώντας μπαίνει στο σπίτι. Μιá στιγμή άργότερα ξαναβγαίνει στη βεράντα και φωνάζε στο παιδί.

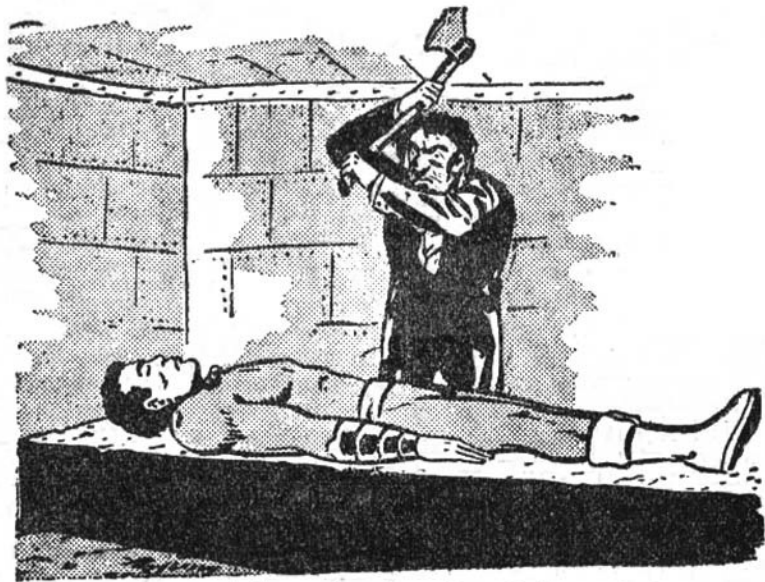
— Ύπερέλληνα! Μπορείς νά προσγειωθής παιδί μου! Ή συσκευή του άόρατου θόλου δέ λειτουργεί πιά!

Ό Ύπερέλληνας προσγειώνεται άπαλά στη βεράντα, μπροστά στην Έλσα.

— Βάλε πάλι σε λειτουργία τη συσκευή του άόρατου θόλου, λέει στην Έλσα. Έγώ άνεβαίνω στο έργαστήριο του πατέρα μου. Έχω μιá πολύ καλή ιδέα πού, αν βγη σωστή, θά σώσει τη Νέα Ύόρκη και τον κόσμο άπό τους φριχτούς γορίλλες του Τζέκυλ!

Και μ' ένα πήδημα άπογειώνεται και μπαίνει στο έργαστήριο: ο του Έλ Γκρέκ ο άπό τό παράθυρο. Την έπόμενη στιγμή, προβάλλει τό κεφάλι του άπό τό παράθυρο και φωνάζει:

— Όταν βάλης πάλι σε λειτουργία τη συσκευή, πή-

Τὸ τσεκουρί κατεβαίνει πρὸς τὸ κεφάλι τοῦ Ὑπερανθρώπου!...

γαίνει στὸ ἀτσάλινο σπίτι! Ὁ Κεραυνὸς συνήλθε ἀπὸ τὴ νάρκη του!

Τὸ Τέλος
πλησιάζει!...

ΗΑΣΤΡΑΠΗ κι' ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο μάχονται στὸ με ταξὺ μὲ ἀπόγνωσι ἐναντίον τῶν τρομερῶν γοριλλῶν τοῦ Τζέκυλ. Ἀμύνονται ὅμως τώρα γιατί οἱ γορίλλες γίνονται ὅλο καὶ περισσότεροι καθὼς καινούργιες ὁμάδες τοῦ ἀπαί σιου στρατοῦ τοῦ Κτηναθρώπου προστίθενται· στίς πρώτες στὰ σημεία, ὅπου γίνονται οἱ συγκρούσεις μὲ τοὺς

δυὸ ἥρωές μας.

Ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά καὶ ἡ Ἀστραπὴ ἀπὸ τὴν ἄλλη ἐνεργοῦν σύμφωνα μ' ἓνα στρατηγικὸ σχέδιο, σὰν νὰ ἦσαν συνεννοημένοι ἀπὸ πρὶν.

Ὑποχωροῦν καὶ οἱ δυὸ, ὁ καθένας ἀπὸ τὴν κατεύθυνσί του, πρὸς τὴν κεντρικὴ πλατεία τῆς πόλεως, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ παρασύρουν ὡς ἐκεῖ τοὺς γορίλλες καὶ νὰ ἔχουν ἔτσι μεγαλύτερη ἀνεσι κινήσεων καὶ δράσεως!

Καὶ τὸ κοιταφέρνουν αὐτὸ στὸ τέλος. Μισὴ ὥρα μετὰ τὴν ἔναρξι τῆς τρομακτικῆς αὐτῆς μάχης, ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο καὶ ἡ Ἀστραπὴ συναν-

τώνται στην κεντρική πλατεία.

Γύρω τους συνωστίζεται τώρα ένα μεγάλο πλήθος από μεγαλόσωμους γορίλλες που ούρλιαζουν όλοι μαζί τόσο διαπεραστικά και τόσο άγρια και ανατριχιαστικά, ώστε η Άστραπη βουλώνει τ' αυτιά της για να μη ζαλιστή!

Άπογειώνονται και οι δυο και αρχίζουν να σκίζουν τον αέρα με ασύλληπτη ταχύτητα περνώντας ξηστά πάνω από τα κεφάλια των θηρίων και μοιράζοντας χτυπήματα, που τα κάνουν να ούρλιαζουν άκόμα πιο άγρια!

— Δέ θα μπορέσουμε να καταφέρουμε τίποτα!, λέει ο Έλ Γκρέκο σε μια στιγμή που βρίσκεται κοντά στη γυναίκα του. Τα όντα αυτά είναι έντελως άτρωτα! Μόνο μια ατομική βόμβα θα μπορούσε να τα ξηρονώσει, μα δεν μπορούμε να ρίξουμε ατομική βόμβα μέσα στη Νέα Υόρκη. Θα σκοτωθούν εκατομμύρια άνθρωποι!

— Αν προσπαθήσουμε να παρασύρουμε τα τέρατα αυτά έξω από την πόλι και να... λέει η Άστραπη.

Μα δεν προλαβαίνει να αποτελειώσει τη φράση της. Από τον αέρα κατεβαίνει όρμητικά μια σκουρόχρωμη μορφή και κάτι σκληρό και άφανταστα δυνατό χτυπάει την Άστραπη στο κεφάλι.

Η κόρη του Ύπερανθρώπου με τις αίσθήσεις της μισοχαμένες πέφτει, προς τους

έξαγριωμένους γορίλλες κάτω!

Ο Έλ Γκρέκο γυρίζει και βρίσκεται αντιμέτωπος με τον Τζέκυλ τον τρομερό Κτηνάνθρωπο το νέο έχθρο που απειλεί τη ζωή και την ελευθερία της Άνθρωπότητας!

Με την ψυχή γεμάτη αγανάκτηση και επίθυμια τιμωρίας και εκδικήσεως ο Έλ Γκρέκο ρίχνεται πάνω στον Τζέκυλ και η γροθιά του χτυπάει κατάμουτρα τον αντίπαλό του κάνοντάς τον να κλονιστή!

Μα η μάχη έχει πάρει τώρα άσχημη εξέλιξη. Μεγαλόσωμοι γορίλλες με ώμους ογκώδεις σαν μυλόπετρες και τεράστια μπράτσα όρμου έναντίον της πεσμένης Άστραπης!

Με την καρδιά ματωμένη, ο Έλληνας γέρνει προς τα κάτω και προσγειώνεται ανάμεσα στην αγαπημένη του γυναίκα και στους γορίλλες ενώ ο Τζέκυλ προσγειώνεται κι αυτός μπροστά του και καρφώνει το δέλεμα του στα μάτια του Έλ Γκρέκο.

Πριν ο Έλληνας βρῆ τον καιρό να επιτεθεί πάλι για να υπερασπίσει την Άστραπη μεσα από τα σκοτεινά βάθη των απαισιών ματιών του Κτηνάνθρωπου τινάζεται πάλι το μυστηρώδες εκείνο πρασινωπό φως με τις αλλόκοτες ιδιότητες!

Ο Έλ Γκρέκο νοιώθει - όπως λίγη ώρα πριν ο Ύπερέλληνας - έναν ανυπόφο

ρό πόνο να του διαπερνάει το μυαλό! Ο κόσμος χάνεται από τα μάτια του. Μέσα από την όμιχλη, που τον έχει τυλίξει ακούει τη φωνή του Κτηνιαθρώπου να ουρλιάζει άγρια και θριαμβευτικά:

— Έπάνω τους, γορίλλες μου!

Πανίσχυρα μαλλιαρά χέρια άρπάζουν τον Έλ Γκρέκο και χοντρά και μυώδη μπράτσα τυλίγονται γύρω από το κορμί του και το λαιμό του.

«Θεέ μου!, σκέπτεται ο Έλληνας. Έφτασε η τελευταία στιγμή, της ζωής μου! Εύδόκησε, τουλάχιστον να βοηθήσης και να προστατεύσης το μοναχογιό μου στον πόλεμό του έναντι των έχθρών του Κόσμου έναντι των έχθρών Σου!»

Ή Φωνή
της Ζούγκλας

Σ ΑΦΗΝΙΚΑ μέσα από την όμιχλη που τυλίγει την όρασί του και το μυαλό του ο Έλ Γκρέκο ακούει παράξενους ήχους.

Ένα πουλί αρχίζει να κελαϊδάει μελωδικά... Έπειτα ένα άλλο σμίγει το κελάδημά του με το κελάδημα του πρώτου... Το βογγητό ενός ζαρκαδιού ακούγεται πιο πέρα και το χρεμέτισμα ενός ζέβρου... Κάπου μακριά αντηχούν τα νερά ενός καταράκτη καθώς πέφτουν από ψηλά, ενώ πάνω από το κεφάλι του πλανιέται ένα θρόισμα ό-

πως όταν ένας ελαφρός άνεμος περνάει ανάμεσα στα φυλλώματα της ζούγκλας!

«Περίεργο!, σκέπτεται ο Έλληνας. Βρίσκομαι στην καρδιά της Νέας Υόρκης κι όμως έχω την εντύπωση ότι είμαι στη ζούγκλα! Περίεργο!...»

Τα μαλλιαρά μπράτσα που τον σφίγγουν χαλαρώνονται. Γύρω του, ακούγονται γρυλλίσματα γορλλών που όμως δεν έχουν τίποτα εχθρικό.

Άνσιγει τα μάτια του. Βρίσκεται πράγματι στη Νέα Υόρκη. Έκατοστάδες γορίλλες είναι συγκεντρωμένοι γύρω του! Λίγο πιο πέρα, η Άσπρατη είναι πεσμένη χάρω ανάμεσα σε δυο γιγάντιους γορίλλες!

Κι όμως οι ήχοι της ζούγκλας εξακολουθούν να ακούγονται! Τώρα, το μουγγρητό ενός λιονταριού φτάνει από πολύ μακριά! Ψηλά, στα άθεατα κλαδιά των δέντρων, μια συντροφιά από χιμπαντζήδες φλυαρεί εύθυμα! Κάπου κοντά, ένα κοπάδι ελεφάντων βόσκει, τσακίζοντας κλαδιά και κάνοντας το έδαφος να άντηχη υπόκωφα κάτω από τα ογκώδη πόδια τους!

Οι γορίλλες, ακόμα κι ο ίδιος ο Τζέκυλ, έχουν πάψει να γρυλλίζουν και να ουρλιάζουν εχθρικά. Κυττάζουν γύρω, ανοιγοκλείνοντας τα ρουθούνια τους και τα μάτια τους.

Τα μουσούδια τους έχουν πάρει μια έκφραση απέραντης

έκπληξως, άπορίας καί... χαράς!

Τώρα, κάπου μακριά, πολύ μακριά, άκούγεται: ο χαρακτηριστικός ήχος γοργιλών, που χτυπούν το στήθος τους με τις γροθιές τους γλεντώντας και χορεύοντας!

— Περίεργο!, μουρμουρίζει πάλι ο Έ λ Γ κ ρ έ κ ο. Δεν καταλαβαίνω τί συμβαί... Σωπαίνει και τὰ μάτια του άνοίγουν διάπλατα, κυττάζοντάς τους προς τὰ πάνω.

Ο μικρός γυιός του, ο Ύπερέλληνας, πετάει πάνω από την πλατεία κρατώντας στα χέρια του μιὰ μικρή συσκευή. Μιά συσκευή που μοιάζει με μικρό ραδιόφωνο.

Και ο Έλληνας καταλαβαίνει! Ο Ύπερέλληνας είχε βρή τη λύση του αινίγματος, με τὸ παιδικὸ ἀλλὰ μεγαλοφυές μυαλό του. Είχε κατασκευάσει μιὰ συσκευή, που παράγει πιστὰ ὅλους τοὺς ἤχους τῆς ζούγκλας! Και χρησιμοποιεῖ τώρα τὴ συσκευή αὐτὴ γιὰ νὰ ξεγελάσει τοὺς γοργίλλες καὶ νὰ τοὺς ὀδηγήσει ἔξω ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη!

Τὸ στήθος τοῦ Έ λ Γ κ ρ έ κ ο φουσκώνει ἀπὸ καμάρια γιὰ τὸ μοναχογυιό του. Θὰ καταφέρη ὁμως ὁ Ύπερέλληνας νὰ ξεγελάσει τοὺς γοργίλλες τοῦ Τζέκυλ;

Τώρα, οἱ ἤχοι τῆς ζούγκλας πολλαπλασιάζονται. Ἐνα κοπάδι ἀπὸ ἀγρίμια περνάει καὶ οἱ ὄπλες τῶν ζῶων σφυροκοποῦν τὸ ἔδαφος. Που-

λιά, πολλὰ πουλιά, κελαῖδούν τώρα κάνοντας τὴν κεντρικὴ πλατεία τῆς Νέας Ὑόρκης νὰ θυμίζει ζωολογικὸ κῆπο.

Τὰ μουσούδια τῶν γοργιλῶν εἶναι: τώρα γεμάτα ἀνεκφραστὴ νοσταλγία. Νοσταλγία τῆς μακρινῆς ζούγκλας, ἀπὸ τὴν ὁποία τοὺς εἶχε πάρει ὁ Τζέκυλ γιὰ νὰ τοὺς μεταφέρη στοὺς ξηροὺς καὶ ἀφιλόξενους γιὰ ἓνα ἀγρίμι δρόμους τῆς Νέας Ὑόρκης...

Καὶ τότε οἱ ἤχοι τῆς ζούγκλας ξεμακραίνουν, καθὼς ὁ Ύπερέλληνας μετὴ συσκευή του ἀπομακρύνεται πρὸς τὴ δυτικὴ μεριὰ τῆς πόλεως.

Περνοῦν μερικὲς στιγμές...

Ξαφνικά, ὀλόκληρο τὸ κοπάδι τῶν γοργιλῶν κινεῖται ὡς ἓνας ἀνθρώπος πρὸς τοὺς ἤχους τῆς ζούγκλας. Τὰ κτήνη κάνουν μερικὰ ἀργὰ βήματα στὴν ἀρχὴ κι' ἔπειτα ἀρχίζουν νὰ τρέχουν με μεγάλη πηδημάτα, πίσω ἀπὸ τὸν ἱπτάμενο Ύπερέλληνα, πῖσω ἀπὸ τοὺς ἤχους τῆς ζούγκλας, που τόσο εἶχαν πεθυμήσει!

Τότε ὁ Τζέκυλ συνέρχεται ἀπὸ τὴν κατάπληξι, στὴν ὁποία τὸν εἶχε ρίξει τὸ ἀπροσδόκητο ἐκείνο ἐπεισόδιο.

Μὰ εἶναι ἀργὰ πιά! Τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ σταματήσει τοὺς γοργίλλες τώρα! Τὰ θηρία τῆς ζούγκλας τρέχουν, τρέχουν, τρέχουν, κυνηγώντας τὴν ἀθέατη ζούγκλα, μετὴ βεβαιότητα ὅτι, στρίβοντας τὴν ἐπόμενη γωνιά, θὰ

βρεθούν μέσα στην πυκνή δλάσπησι τής πατρίδας τους, κάτω από τὰ πυκνά κλαδιά τῶν δέντρων, βαρυφορτωμένα ἀπὸ ἄγριους καὶ χυμώδεις καρπούς!

Ὁ Κτηνάνθρωπος προσπαθεῖ νὰ σταματήσει τοὺς γοριλλες, μπαίνοντας μπροστά τους καὶ οὐρλιάζοντας ἀπεγνωσμένες φράσεις στὴ γλώσσα τους!

Ἡ λαχτάρα τους ὅμως γιὰ τὴ ζούγκλα, ἡ ἐπιθυμία τους νὰ ξαναβρεθοῦν στὰ μέρη ὅπου εἶχαν γεννηθῆ καὶ εἶχαν ζήσει, εἶναι τόσο μεγάλη ὥστε οἱ γοριλλες δὲ δίνουν καμμιὰ σημασία στὸν τρομερὸ ἀρχηγό τους!

Τὸν παραμερίζουν μὲ τὶς χεροῦκλες τους καὶ τρέχουν, τρέχουν πίσω ἀπὸ τὸν Ὑπερέλληνα καὶ τὴ συσκευή του!

Ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο καὶ ἡ Ἀστραπή ἀπογειώνονται καὶ ὀρμοῦν ἐναντίον τοῦ Τζέκυλ, ἀποφασισμένοι νὰ ἐξοντώσουν τὸ τέρας, νὰ ἐκμηδενίσουν τὸν ἀπαισιο Κτηνάνθρωπο, τὸν τρομερότερο ἐχθρό, ποῦ ἔχει ποτὲ γνωρίσει ὁ κόσμος!

Μὰ ὁ Τζέκυλ, καταλαβαίνοντας ὅτι τὸ παιχνίδι εἶναι χαμένο γι' αὐτόν, ἔχει κιόλας ἀπογειωθῆ καὶ ἀπομακρύνεται μέσα στὸν οὐρανὸ μὲ ἱλιγγιώδη ταχύτητα.

Πρὶν χαθῆ μακριά, ἡ βροντερὴ βραχνὴ φωνὴ του λέει:

— Δὲ θ' ἀργήσω νὰ κάνω πάλι τὴν ἐμφάνισί μου, ἄτιμε Ἕλληνα! Καὶ τότε ἐσύ καὶ

ἡ γυναῖκά σου καὶ ὁ Ὑπερέλληνας θὰ δοκιμάσετε τὸν τρόπο καὶ τὴ φρίκη καὶ τὸ θάνατο!...

* * *

Τὸ Παιδί - Θαύμα συνεχίζει: τὸ πέταμά του πρὸς τὰ δυτικά, ἐνῶ ἡ συσκευή ποῦ κρατᾷε στὰ χέρια του σκορπάει ὅλο καὶ πιὸ δυνατὰ τοὺς ἤχους τῆς ζούγκλας.

Βγαίνει ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη.

Κάτω, τὸ κοπάδι τῶν γοριλλῶν τρέχει, τρέχει ξέφρενα, πιστεύοντας ὅτι ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή θὰ φτάση στὴ ζούγκλα!

Ἔτσι, ὁ Ὑπερέλληνας ψηλὰ καὶ οἱ γοριλλες κάτω διασχίζουν τὸν ἀπέραντο κάμπο, ποῦ ἐκτείνεται στὰ δυτικὰ τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ φτάνουν στοὺς πρόποδες ἐνὸς μακρυνοῦ βουνοῦ.

Ἐκεῖ, ὁ Ὑπερέλληνας χαμηλώνει, ἀκουμπᾷε τὴ συσκευή μέσα σὲ μιὰ βαθειὰ χαράδρα καὶ ἀπογειώνεται πάλι.

Οἱ γοριλλες, γρυλλίζοντας καὶ χτυπώντας τὰ στήθη τους μὲ τὶς γροθιές τους, μπαίνουν μέσα στὴ χαράδρα, ποῦ εἶναι γεμάτη ἀπὸ τοὺς ἤχους τῆς ζούγκλας ποῦ ἐκπέμπει ἡ συσκευή, καὶ ἀρχίζουν νὰ χοροπηδοῦν σὰν μεθυσμένοι ἀπὸ χαρὰ!

Τὸ Παιδί - Θαύμα σμίγει στὸν ἀέρα μὲ τὴ μητέρα του καὶ τὸν πατέρα του, ποῦ εἶχαν φτάσει κι' αὐτοὶ στὸ μεταξύ.

— Συγχαρητήρια, 'Υπερέλληνα!, λέει με καμάρι ο Έλ Γ κ ρ έ κ ο. 'Η ιδέα σου ήταν μεγαλοφυής! Πρέπει τώρα να είδοποίησουμε την αεροπορία να...

— Τους είδοποίησα κιόλας, λέει ο 'Υπερέλληνας, τηλεφωνώντας τους από το σπίτι! Δυο αεροπλάνα έρχονται: με άτομικές βόμβες! Νά τα!...

Πραγματικά, δυο μεγάλα αεροπλάνα κάνουν την εμφάνισή τους πάνω από τον κάμπο. 'Ο 'Υπερέλληνας πηγαίνει κοντά τους και δείχνει στους πιλότους τους γορίλλες, που χορεύουν πάντα μέσα στη χαράδρα!

Τα αεροπλάνα χαμηλώνουν το ένα πίσω από τ' άλλο, ρίχνουν τις βόμβες τους και απομακρύνονται όλοταχώς.

Λίγες στιγμές αργότερα, δυο τρομακτικές έκρηξεις αντηχούν και ολόκληρο το κομμάτι του βουνού, όπου θρίσκει η χαράδρα με τους γορίλλες μεταβάλλεται σε μια μάζα από φλόγες και αέρια!

Τα δέντρα, το χώμα, τα δέντρα και οι γορίλλες μεταβάλλονται σε πυρακτωμένα μόρια σκόνης!

'Η πρώτη επίθεση του Τζέκυλ, του Κτηνανθρώπου, έναντι του Κόσμου, είχε αποτύχει χάρις στον 'Υπερέλληνα!

Τ Ε Λ Ο Σ

Πρωτότυπο ελληνικό κείμενο υπό Θάου 'Αστρίτη

'Απαγορεύεται η αναδημοσίευσις — 'Αποκλειστικότητα ε'Υπερανθρώπου

ΔΙΑΔΙΔΕΤΕ ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΣΑΣ

Είναι τιμή για κάθε 'Ελληνόπουλο να φέρνη καινούργιους αναγνώστες στο περιοδικό του, τον «'Υπεράνθρωπο», που είναι το καλύτερο στο είδος του σ' ολόκληρη την Εύρωπη!

'Ιδιαίτερα το τεύχος, όπου κάνει την εμφάνισή του ο 'Υπερέλληνας, πρέπει να προπαγανδισθή σ' ολόκληρη την 'Ελλάδα και στις ελληνικές παροικίες του εξωτερικού!

'Ο ΣΤ' Τόμος του «'Υπερανθρώπου» (τεύχη 41—48) είναι έτοιμος, καλλιτεχνικά διβλιοδετημένος και πωλείται στα γραφεία μας, ΛΕΚΚΑ 22.

Στο επόμενο τεύχος, που κυκλοφορεί την ερχόμενη εβδομάδα, ο τρομερός Κτηνάνθρωπος ΤΖΕΚΥΛ ενεργεί τη δεύτερα επίθεσί του εναντίον του Κόσμου

ΣΤΗΝ ΚΟΙΛΑΔΑ ΤΩΝ ΤΕΡΑΤΩΝ

‘Ακόμα κι’ ή πιο αγαλίνωτη φαντασία, ακόμα κι’ ο πιο μεγάλος μυθιστοριογράφος του κόσμου, δέν μπορούν να πλάσουν τέτοια πιο τρομακτικά, πιο αλλόκοτα και πιο άστεια από εκείνα που οί ήρωές μας συναντούν

ΣΤΗΝ ΚΟΙΛΑΔΑ ΤΩΝ ΤΕΡΑΤΩΝ

‘Εκεί οί Προστάτες του Κόσμου μάχονται εναντίον τών Δυνάμεων του Κακού για να σώσουν την ‘Ανθρωπότητα από μιά φριχτή μοίρα!

Κανένας σας δέν πρέπει να γάση τὸ καταπληκτικό τεύχος:

ΣΤΗΝ ΚΟΙΛΑΔΑ ΤΩΝ ΤΕΡΑΤΩΝ

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΒΙΒΛΙΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Έτος Ιον — Τόμος 7ος — Άρ. τεύχους 53 — Δραχ. 2
Γραφεία: όδός Λέκκα 22 (έντός τής στοάς). Τηλέφ. 28-983

Δημοσιογραφικός Δ)ντής: Σ. Άνεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οικονομικός Δ)ντής Γ. Γεωργιάδης, Σφιγιγός 38.
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηθασιλιεύου, Ταταούλων 19 Ν. Σμύρνη
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Άθήνα:

Συνδρομαί έσωτερικού:	Συνδρομαί έξωτερικού:
Έτησία Δρχ. 100	Έτησία Δολλλάδια 4
Έξάμηνος > 55	Έξάμηνος > 2

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

1) Υπεράνθρωποι S.O.S. 'Η
Γη κινδυνεύει!	25) Σατούρ, ό Μαύρος Υπεράν
θρώπος
2) ΟΙ τερατάνθρωποι έκδικούν-
ται.	26) 'Ο Πόλεμος τών Άστρον
3) Τό κυνήγι τών 'Ιπταμένων
Δίσκων.	27) Υπεράνθρώπος έναντίον 'Υ-
περανθρώπων
4) Μόνος έναντίον χιλίων.	28) Στή χώρα τών Κενταύρων
5) ΟΙ Ούρανοξύστες καταφ-
ρέουν.	29) Σατούρα, ή Κόρη τού Μαύ-
ρου Υπερανθρώπου
6) ΟΙ Υπ άνθρωποι έξοντώ-
νονται	30) 'Η Προδοσία τού Κεραυνού
7) Σύγκρουσις Γιγάντων	31) ΟΙ Φτερωτοί Μονομάχοι
8) 'Ο Μαύρος Θεός Θανατάνει.	32) Ή Μυστικό τού Πλανήτη
κρόνου
9) Κεραυνός, ό Γυιός τού 'Υ-
περανθρώπου.	33) 'Ο Μεγάλος Όρκος
10) Στά δόντια τού Λιονταριού	34) Τό Τέλος τής Γης
11) ΟΙ Άετοί έφορμούν!	35) Ζωντανή Παγίδα
12) Τό Τραίνο τού Θανάτου	36) Κουρσάροι τών Ούρανών
13) Στή Χώρα τών Τρελλών	37) 'Ο Άόρατος Άνθρωπος
14) 'Ο προδότης παγιδεύεται	38) 'Ο Πράσινος Τρόμος
15) 'Ο Κεραυνός ύποτάσσει ή
Ζούγκλα!	39) Τά Όντα τού Όλέθρου
16) 'Ο Πέτριος Κύκλωπας.	40) ΟΙ Μαύροι Έασφόροι.
17) Άστραπή, ή Κόρη τού 'Υ-
περανθρώπου.	41) 'Ο Θάνατος τού Φάουστ
18) Κεραυνός έναντίον Κεραυνού	42) 'Η Γοσθιά τού Έλληνα
19) 'Ο Άρχων τού Κόσμου	43) 'Ο Έλ Γκρέκο Δεσμώτης
20) 'Ο Τόμος τών Όρεστών	44) Τό Τέρας τών Ούρανών.
21) Τό Μυστικό τού Πράσινου
'Ελέφαντα	45) 'Η Φάουστα έκδικείται
22) 'Η Άστραπή έπιτίθεται	46) 'Ο Έχθρός τού Κόσμου
23) Στήν Άγκαλιά Έρπετών	47) 'Η Άνάστασις τού Φάουστ
	48) 'Η Γιγαντομα χία.
	49) 'Ο Γάμος τού Έλ Γκρέκο
	50) 'Η Βελόνα τής Μάγισσας
	51) 'Η Φλεγόμενη Λίμνη.
	52) 'Υπερέλληνας
	53) Τζέκυλ, ό Κτηνάθρωπος

